

**ДЖЕЙМС КРЮС
ФЛОРЕНТИНА
РАЗКАЗ ЗА МОМИЧЕТА,
МОМЧЕНЦА, РОДИТЕЛИ,
ГРАДСКИ СЪВЕТНИЦИ И
БАКАЛИ**

Превод от немски: Елена Николова-Руж, 1979

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

В КОЯТО СЕ ПРЕДСТАВЯТ ФЛОРЕНТИНА, ГОСПОДИН ГНАУК И БАБАТА И КОЯТО СЪДЪРЖА ТРИ
СТИХОТВОРЕНИЯ ОТ СЪБРАНИТЕ СЪЧИНЕНИЯ НА ФЛОРЕНТИНА

Това е разказ за момичета, момчета, родители, градски съветници и бакали. За да знаят обаче момичетата, момчетата и родителите, градските съветници и бакалите за какво се разказва, искам в началото да обявя като на театрален афиш, какво ги очаква:

Първо действие: голям град с пет гари, тридесет трамвая, сто църкви, двеста кина и един милион жители.

Второ действие: мъничко селце в подножието на Алпите с няколко селски стопанства, църквица, смесен магазин, много кучета и още повече котки.

Време: миналата година. Може да е било и малко по-отдавна!

Главно действуващо лице: Флорентина, единадесетгодишно момиче.

Статисти: семейство Шулце–Нойберг, продавачката Роза Райбисл и 500 000 гъльби.

А сега завесата се вдига и представлението започва.

Флорентина е най-тънкото и слабичко момиче, което живее в нашия голям град. А в град с милион жители това не е малко. Даже най-гладният човекоядец, като види Флорентина, сигурно ще си изгуби апетита, толкова е слаба тя!

Моля ви се, само не си мислете, че Флорентина има коравосърдечни родители, които не ѝ дават да яде! За това не може и дума да става. Флорентина е в състояние да излапа без усилие седем филии хляб с шунка, една ябълка, два банана и парче торта. И не само е в състояние да го направи, а действително го прави!

И тъй: не яденето е причина да е толкова слаба Флорентина. На какво се дължи тогава слабостта ѝ? Смятам, че на този труден въпрос биха могли да отговорят само седем много известни професори, които

притежават общо поне 49 ордена. Обаче аз самият бих могъл да посоча една от вероятните причини за слабостта на Флорентина: тя скча прекалено много, тича прекалено много, не се спира на едно място. Накратко: също като кукла на конци.

Самата Флорентина е нещастна задето е такава клечка. Мога да го докажа с помощта на едно стихотворение. Защото трябва да знаете, че Флорентина понякога съчинява стихотворения. Събраните ѝ произведения са надраскани безредно върху огромен лист амбалажна хартия, който тя е нагънала много пъти и го държи скрит под един стар дюшек на тавана. На този лист хартия е написано и стихотворението, което имам пред вид и което нямам намерение да скрия от моите читатели:

ПЕСЕН ЗА ВЪПРОСИТЕ^[1]

*Ръцете ми са слаби
и криви като саби,
вратът — и той не чини:
дори не е вратле,
а шия на петле.
Но по какви причини?*

*С крака като на паяк,
с уши като на заек,
самичка без дружина,
ту в тая, ту в оная
градинка се мотая.
Но по каква причина?*

*А другите са кротки,
с отмерени походки
и с бузки месечини.
Какво ли не ми дава
и аз да съм такава?
Не зная, ми се чини.*

*Защо поне не трая,
а искам да узная
все никаква причина?
Това поне го зная:
причината е тая,
че аз съм Флорентина...*

В това стихотворение Флорентина казва, че е такава, каквато е, защото тя е Флорентина, и туй то.

Възрастните пък казват: Флорентина е нервна!

Децата казват: Флорентина е скакалец!

Бабата казва: Флорентина е пъргаво и будно момиче! Намирам, че това е мило от страна на бабата.

Впрочем и бабата е една от причините Флорентина да бъде толкова слаба. Защото живее много далеч от дома на Флорентина и нейните родители — чак на противоположния край на града. А пътят от жилището на Флорентина до жилището на бабата сякаш е направен нарочно за провеждане на лечение за отслабване.

Винаги, когато на родителите ѝ се налага да работят през нощта — а това не се случва рядко — Флорентина трябва да изминава този път. И ето как го прави:

Най-напред се спуска по парапета на стълбището в жилището на родителите си от петия етаж до партера — зззт, рррт — един завой, втори завой, след това се чува едно „туп“ и Флорентина лежи пред пътната врата.

На улицата момичето подскача на левия си крак все по тротоара чаак до хлебарницата на госпожа Витстум, откъдето започва асфалтът. После сменя левия крак с десния и подскача така до светофара.

Когато стигне до него, трябва да премине от другата страна на главната улица, защото там е спирката на трамвай номер 30 А. На това място Флорентина винаги се замисля дали да пресече улицата на зелена, или на червена светлина. Най-често преминава на червена, защото така ѝ е по-интересно. При това размахва ръце на всички страни, за да знаят колите, камионите и автобусите: сега минава Флорентина!

Тогава изскърцват най-малко три спирачки и най-малко двама шофьори се скарват на малкото момиче. И то с пълно право: защото поведението на Флорентина не може да се нарече разумно, нито учтиво! Но важното е момичето да премине на другата страна и то всеки път успява!

На спирката Флорентина чака дълго — докато дойде трамвай, управляван от господин Гнаук. Защото тя не се доверява на останалите ватмани.

Сега идва най-интересната част от отиването при баба й: пътуването с трамвай! Най-напред Флорентина не намира парите си за билет. Търси ги първо в левия джоб на палтото, после в десния, след това в джоба на полата, после в джобчето на блузата и най-накрая в чантата, където най-често са пъхнати.

След това Флорентина се снишава, за да изглежда по-малка и казва още по-пискливо от обикновено: „Другарю кондуктор, моля, един детски билет до крайната спирка!“

Тази хитрина винаги минава, въпреки че Флорентина е вече на единадесет и всъщност не би трябвало да пътува с детски билет.

Сега, с билета в ръка, Флорентина си проправя път напред. Тя се провира между крака и ръце, непрестанно повтаря с пискливи гласец „З'винете, моля“, изпуска чантата си, промушва се назад, разбутва с острите си лакти пищялите на всички, накрая намира отново чантата си, провира се пак напред и най-после застава с пламнало лице до ватмана, господин Гнаук и казва задъхано: „Добър ден, господин Гнаук, ето ме и мен!“

Ватманът обръща глава и възклика:

— Ах, ти дребосъче! — после посочва с левия си показалец една табела. На нея пише:

ЗАБРАНЯВА СЕ НА ПЪТНИЦИТЕ ДА
РАЗГОВАРЯТ С ВАТМАНА!

Всеки път Флорентина прочита табелката и всеки път казва:

— Но аз не съм пътник. Аз съм Флорентина. Днес пак отивам при баба, господин Гнаук!

После Флорентина замълчава и гледа как ватманът мести лоста.
След малко изчурулика:

— Последния път карахме много по-бързо, господин Гнаук! Не можете ли да засилите? Пътуваме като буболечки, едва ли има сто и осемдесет километра в час. Погледнете само крайпътните дървета! Едвам се влачат покрай нас! Дано стигна навреме при баба. Тя е вече на осемдесет! Но все още си изнася сама бирата от мазето, всеки ден по четири бутилки. Отпърво шейсет и две стъпала надолу, после пак шейсет и две стъпала нагоре!

— Твоята баба е същинско чудо! — промърморва господин Гнаук.

— Да — пискливо казва Флорентина. — Наистина! А когато почне да разправя приказки за обущаря Шинкел, направо да паднеш от смях, ще те шашне.

На това място господин Гнаук всеки път се засмива. Защото когато малки момичета на единадесет години, тънки като вретено, казват: „да паднеш от смях, ще те шашне“, това звучи много смешно.

Във всеки случай Флорентина всеки път разказва на господин Гнаук последната приказка, която е чула от баба си.

За съжаление историите за обущаря Шинкел са почти винаги твърде дълги. На последната спирка на трамвая обикновено не достигат няколко метра, за да стигне края. Тогава Флорентина скоча на стъпалото, а от стъпалото на улицата и оттам се провиква:

— Накрая обущарят Шинкел стиснал дявола в менгемето и така го натупал, че той съвсем се укротил. Обещал на обущаря, че никога повече няма да го закача. И обущарят Шинкел го пуснал на свобода, дяволът слязъл долу в ада и баба му му залепила лейкопласт на раните. Довиждане, господин Гнаук!

Тогава господин Гнаук си отдъхва:

— Довиждане, Флорентина! — Но в същото време се усмихва, защото всъщност момичето му е симпатично.

Флорентина също харесва господин Гнаук и това може да се прочете в събраниите й съчинения. В тях се намира следното стихотворение:

ПЕСЕН ЗА ТРАМВАЯ

*Трамваят е добро возило,
ако трамвайният водач
ме пусне, гледайки ме мило
отпред да съм му помагач.
Ако водачът на колата
се случи още по-добър,
надвижвам с песен колелата:
лумбур-лумбур, дангър-мангър.*

*Отдръпват се по булеварда
пред мене хора и коли
и аз отгоре викам: Варда!
Като пресичах булеварда,
ме притеснявахте, нали?*

*Е, нека да ви заболи!
А още по-добре е зиме,
ако водачът е добър
и го помоля: — Повози ме
през преспите, дангър-мангър!
Трамваят е шейна тогава,
която без насрещен студ
по булеварда профучава,
дангър-мангър. Пардон: фют-фют!*

*Отдръпват се по булеварда
пред мене хора и коли
и аз отгоре викам: — Варда!
Не давахте по булеварда
да се пързалиме, нали?
Е, нека да ви заболи!*

*От тая песен за трамвая
и за трамвайнния шофьор
какво излиза най-накрая?
Едно излиза, няма спор. —
Най-важното е на трамвая*

*водачът му да е добър.
А пък трамвая? Той все тая —
да дрънка там: дангър-мангър...*

Пътуването с господин Гнаук по линия 30 А съставлява по-голямата част от пътя на Флорентина до баба й. Последната част е едно „хоп“ и скачане от трамвай. Там, където е табелата с надпис „Преминаването през тревата забранено“, Флорентина прескача един ров, след това прекосява ливадата и се затичва покрай желязна ограда, украсена с много завъртулки. При това допира чантата си о пръчките на оградата и се чува толкова приятен звук: тррт, тррт, тррт! После минава покрай едно много старо куче, китайска порода, което се опитва да залае. Но никога не може да издаде истинско „бау-бау“, тъй като има астма.

Накрая на желязната ограда Флорентина завива надясно, профучава покрай три къщи и се втурва в четвъртата. Там събира всичко, което е изръсила от чантата си и хвърчи по шестдесет и двете стъпала нагоре. После се провиква: „Бабо, ето ме!“

Горе бабата вече стои пред вратата с четка в ръка и се опитва да изчетка пуловера и полата на Флорентина и най-вече да почисти обувките ѝ.

Най-после Флорентина подскача през малкия коридор в кухнята на баба си и започва да гали котарака Константин, който пуска косми.

След малко баба й я гощава с какао, щрудел с орехи и една нова приказка за обущаря Шинкел.

Какво мисли Флорентина за баба си може да се види също в събраниите ѝ съчинения, написани на истинска амбалажна хартия. Нейното римувано мнение за баба й звучи така:

ПЕСЕН ЗА ПРИСТАНИЩЕТО ЕЛ БАБА

*Към календара Магелан поглежда
от петък, сложил над очите длан:
в неделя покрай нос Добра Надежда*

към баба ще отплува Магелан.

*Пристанището Баба,
балуба, ду-ба, да-ба,
не е то на море,
не е на океан,
но там е най-добре:
там аз съм капитан!*

*Назад остават класни и домашни
в мъглите някъде зад Бирмингам,
и мама с татко, с гостите домашни,
зарад, които все си лягам сам.*

*Пристанището Баба,
балуба, ду-ба, да-ба,
не е то на море,
не е на океан,
но там е най-добре,
там аз съм Магелан!*

*Сама си готови яденето баба,
не е прекрачвала в обществен стол,
но и без гозба там е вкусен хляба,
поръсен само със пипер и сол.*

*Пристанището Баба,
ах, там е вкусен хляба!
Не е то на море,
не е на океан,
но там е най-добре:
там аз съм капитан...*

Когато Флорентина, въпреки описания в рими дълъг път все пак отиде на гости у баба си, разрешено й е да стои вечер до десет часа и да прави морско пътешествие във ваната или да разглежда „Календаря

за 1897 г., илюстриран с птици“. На сутринта обаче трябва да се раздели с баба си и да отиде на училище.

После, на връщане от училище, тя подскача до жилището на родителите си, търси пред входната врата ключа, намира го най-сетне, отваря вратата, втурва се в кухнята и вижда там бележка, на която е написано:

Опържи си три яйца. Стопли зелето и пържените картофи и не забравяй домашните си упражнения!!!
Ще се върна в седем часа.
Целувам те!

Мама

Някой път отдолу пише:

С обич! Стария.

Стария е бащата на Флорентина.

---

[1] Стихотворенията за българското издание написа Марко Ганчев ↑

ВТОРА ГЛАВА

В КОЯТО ФЛОРЕНТИНА СЪСТАВЯ ПЛАН И В КОЯТО СЕ РАЗПРАВЯ КАК СЕ ПРАВЯТ ФИЛМИ, КАК Е НАЙ-ПРИЯТНО ДА СЕ ХРаниШ И КАК СЕ ПИШАТ ДОМАШНИ УПРАЖНЕНИЯ

Сега вече знаете доста много за Флорентина и малко за баба Й. Ала нищо не знаете за родителите на Флорентина. Но какво да се прави: родителите на Флорентина се мяркат толкова рядко. Обикновено само единият от тях е в къщи и то винаги за кратко време. Защото родителите на Флорентина работят във филмово ателие.

Майката рисува надписите. Буквите на заглавието и имената на артистите. Понякога и нейните надписи играят малка роля във филма. Виждате например на екрана житна нива и изведнъж над житата се появява надпис със светещи букви, който гласи: лято 1860. В този момент разбирате, че изживявате лятото на 1860 година — лято, през което е узрявало житото преди сто години. А е важно да го знаете и майката на Флорентина го е написала за вас.

Стария (имам предвид бащата на Флорентина) е човекът, който е снимал житната шир с камерата за вас, застанал гърбом към слънцето и с няколко прожектора отляво и отдясно. За филма работата с камерата е още по-важна от писането на надписи. Затова Флорентина вижда баща си още по-рядко, отколкото майка си.

Но дали някой филм е толкова важен, че заради него да се оставя винаги само едно малко момиче, това е друг въпрос, на който може би са в състояние да отговорят само седем много известни професори с общо поне 49 ордена.

Тъкмо във връзка с този въпрос се разказва приключението с гъльбите, което сега ви предавам:

Градът, в който живее Флорентина има много стари църкви с високи кули и многобройни големи площици с фонтани и паметници.

И тъй като кулите имат капандури, ниши и отвори, тъй като фонтаните и паметниците имат первази, ръбове и издатини и тъй като старите хора обичат да ронят хляб на трошици по големите площици, затова в града има много гъльби.

По-рано са били няколко хиляди. Но сега, по времето на Флорентина, навярно имаше половин милион, т.e. петстотин хиляди гълъба! Във всеки случай така твърдят градските съветници, а те би трябвало да знаят.

По-рано, когато гълъбите бяха само няколко хиляди, хората се радваха на птиците. Тогава имаше една стара жена, която всеки ден ходеше да изпросва от хлебарите трохи и остатъци от хляб и хранеше с тях гълъбите. Тази стара жена беше позната под името Майката на гълъбите. Всички хора я знаеха и толкова я обичаха, че много години след смъртта ѝ градските съветници наредиха да ѝ бъде издигнат хубав паметник. И ето я, Майката на гълъбите, стои сред малък водосок и хвърля храна, три гълъба пърхат около главата ѝ, а от човките на гълъбите в краката ѝ се извиват тънки водни струи и падат в коритото на водосоката.

По същото време, в което бе открит паметника на Майката на гълъбите, същите градски съветници решиха „да анулират проблема с умножаващите се прекомерно гълъби чрез хуманна децимация на същите“. Знаете ли какво означава това?

Да бъдат заловени и изклани толкова гълъби, че от половината милион да останат само няколко хиляди.

Градските съветници имаха основателни причини, защото когато човек поиска, може за всичко да намери причина. Техните причини бяха:

1. Гълъбите затрудняват движението.
2. Гълъбите биха могли да разпространят опасни болести.
3. С нечистотиите си гълъбите разрушават стените и покривите на стари църкви и други постройки, а възстановяването им струва много пари.
4. Изхранването на 500 000 гълъба струва на града също много пари.
5. И изобщо има прекалено много гълъби.

След като градските съветници обсъдиха подробно тези причини и решиха, че са основателни, назначиха дванадесет правоспособни ловци на гълъби и ги снабдиха с прътове, мрежи и разрешителни. Така започна големият лов на гълъби.

Започна тъкмо този следобед, когато бабата на Флорентина беше заминала при някаква приятелка, а родителите ѝ бяха на работа.

След училище момичето си подгря тенджерата с грахова супа и излапа за десерт двете пасти с ягоди, които намери в хладилника. После седна да пише домашните си работи, като едновременно трошеше орехи, гледаше през прозореца и гъделичкаше с крак котката Мауми.

Че домашните упражнения бяха написани надвейнатри, може да си представи всеки. Също така може да си представи, че начинът по който се храни Флорентина, не е най-здравословният.

Изглежда Флорентина сама знае това. В събраните ѝ съчинения, написани върху амбалажна хартия има стихотворение, което тя сигурно е преписала отнякъде. За съжаление много неясно е надраскала името на поета отдолу. Би могъл да се казва Бал, Бул, Бъол или пък Бол. Стихотворението обаче е четливо.

ТРАПЕЗНА ПЕСЕН

*Добре че сте оставили бележска
с какво и как да се наяд.*

*И не че е задача тежка,
зер и без вашата бележска
хладилникът къде е, знам.*

*Добре е туй, че върху нея,
върху бележската ви де,
аз пиша песничка и в нея
на вас, родителите, пея
какво е сам да се яде.*

*Човек самин да дъвче мръвка,
дори и мръвка от фазан,
е все едно да дъвче дъвка
и то във нейната калъфка
от найлон или целофан.
Засяда пустият му залък,
не го прокарва и боза.
За да накваси тоя залък,*

*човек, особено по-малък,
отронва някоя сълза.*

*А друго е, когато тракат
лъжиците в семеен кръг,
на тенджерата похлупакът,
и се облизва котаракът,
а мама му се кара: „Млък!“
И къщата от смях се къса,
зар таткото е духовит.
Тюх, има още, но се скъса
бележската ви, че е къса.
Е, край. Приятен апетит...*

Стихотворението показва, че Флорентина прекрасно знае как трябва да се храни. Всъщност жалко, че не го е показала на родителите си; може би тогава някои неща щяха да се променят.

Всеки случай този ден, за който говорим, Флорентина не се хранеше както трябва, а гълташе. Докато се обърнеш, привърши и с яденето, и с домашните упражнения. След това заключи вратата на жилището, наигра се сама на стълбището до насита и после извика приятелката си Боби.

Но Боби беше заета да украсява с рисунки една кутия за игли и конци, подарък за рождения ден на баба й. И така малката Флорентина тръгна сама да се скита безцелно из улиците на големия град. В една пресечка видя покрития с прах прозорец на мазе, на който нарисува с пръст две прасенца, после видя как една кола и един мотоциклет се сблъскаха и ужасно се изплаши, защото мотоциклистът лежеше с тебеширено бяло лице на улицата и стенеше. Дълго не можа да се успокой от тази гледка. Просто избяга оттам, малкото й сърце развлнувано се разтуптя и тя реши в бъдеще да пресича улицата само на зелена светлина.

След това Флорентина видя за първи път паметника „Майката на гълъбите“ и в миг образът на мотоциклистът се заличи от паметта й.

Паметникът се намираше в малък тих пасаж между големи витрини и въпреки че отляво и отдясно бучеше движението, тук беше

толкова спокойно, че мекият плисък на водните струи заглушаваше всеки друг шум.

Флорентина три пъти обиколи бавно паметника, прочете три пъти надписа „Майка на гъльбите“ и за трети път разгледа съвсем внимателно приветливото лице на старата жена със старомодна прическа.

После приседна на ръба на водоскока и си помисли: „Толкова обикалям из града и толкова много гъльби съм гонила, но никога досега не съм ги хранила. А тук сигурно има над хиляда гъльба. Дали сега има друга майка на гъльбите? Сигурно няма! Възрастните са винаги толкова заети! А аз нямам никаква работа.“

Флорентина пъхна палец в устата си, защото тогава можеше по-добре да мисли и го завъртя три пъти насам-натам. И ето, че ѝ хрумна нещо: тя щеше да се грижи за гъльбите! „Може би, мислеше си тя, хората ще ме нарекат Гъльбовата Флорентина и след като умра, ще ми издигнат паметник с много гъльби около мен.“

В този момент Флорентина се почувствува много важна личност. Затича веднага обратно към тяхната улица и за съжаление трябва да кажем, че пак пресече на червена светлина. На тяхната улица госпожа Витстум имаше хлебарница и Флорентина се носеше като вятър натам.

Тя каза:

— Добър ден, госпожо Витстум, имате ли излишни остатъци от хляб? Или трохи от сладкиши? Но не за мен. Искам да храня гъльбите! Горките гъльби си нямат никого, който да се грижи за тях. Нали някой трябва да ги храни. Инак ще умрат от глад! Ако имате крайчета от кифли, сама ще ги изям, но всичко друго ще дам на гъльбите, честна дума, госпожо Витстум!

Дебелата продавачка познаваше вече хилядите планове на Флорентина: днес момичето се запалва, а на другия ден вече е забравило за какво. Въпреки това тя ѝ даде голям плик с трохи от бял хляб и един сладък геврек за собствения ѝ стомах и каза:

— Хубаво е, че мислиш за гъльбите, Флорентина!

Но когато момичето излетя като вихрушка от магазина, госпожа Витстум въздъхна и каза на госпожа Шулце-Нойберг:

— По-добре щеше да бъде някой да се грижи за Флорентина, вместо Флорентина да се грижи за гъльбите!

— Да — потвърди госпожа Шулце–Нойберг, — понеже получава толкова малко ласки от собствената си майка, Флорентина сега сама играе на майка! Майка на гъльби!

После плати осемте кифли и си тръгна замислено към къщи.

Госпожа Шулце–Нойберг беше художничка и понякога също пишеше надписи като майката на Флорентина. Но тя работеше в къщи, защото имаше две дъщери. Едната се казваше Боби и беше приятелка на Флорентина.

Но за тях можем да говорим по-нататък. Сега трябва отново да се озърнем да видим какво прави Флорентина.

ТРЕТА ГЛАВА

В КОЯТО ФЛОРЕНТИНА ХРАНИ МНОГО ГЪЛЬБИ И В КОЯТО ВАСТЛ ОТ ГРАДСКАТА СЛУЖБА ЗА ЧИСТОТА СЕ ПРЕДСТАВЯ НЕ ОТКЪМ НАЙ-ДОБРАТА СИ СТРАНА

Малката подскачаща фигура в червено и черно там на големия площад е Флорентина. Тя седи на стъпалата на висока сграда с колони пред входа. Вижда се как размахва ръце. Вероятно хвърля трохи на гъльбите.

Но сега към нея се приближават двама мъже с касети. Единият има големи мустаци и тегли след себе си ръчна количка. Нещо като сандък на две колела, каквито използват метачите на улиците за шума, пясък или смет. Двамата мъже се спират пред Флорентина и сега момичето не се вижда от тях.

Но ето че вляво от мустакатия отново се размахва червената ѝ ръка и изведнъж той вдига Флорентина и я слага заедно с големия плик в количката си. Тя е възседнала заобления капак като гръб на кон. И се вози съвсем бесплатно към градината. Какво има там?

Най-добре да тръгнем след тях и да гледаме какво ще се случи. Отначало не става нищо особено. Флорентина скача на земята, а Мустакатия изважда от количката две къси, заострени в единия край дървени колчета, които забива в меката пръст. Разстоянието между коловете измерва с желязна пръчка.

През това време Флорентина изтичва с плика си до една пейка, около която гъльби търсят храна в тревата. Тя хвърля трохи и примамва и най-отдалечените гъльби. Толкова е задълбочена в заниманието си, че въобще не забелязва какво става зад нея.

Там двамата мъже разпростират на земята мрежа и нанизват в клуповете по края ѝ желязни пръчки — горе и долу по една, а отстрани по две. Сега мрежата има желязна рамка, която е закрепена в края за забитите в земята дървени колчета.

— Остават само шарнирите! — казва Мустакатия.

Другият донася шарнирите от количката. Поставят ги по дължина под мрежата, точно там, където се срещат двете желязни

пръчки. Върховете на пръчките пъхат в шарнирите и сега е ясно, какво правят: това е сгъваема мрежа. Едната половина на мрежата може да се отметне назад като сгъваемия гюрук на детската количка и после с помощта на една връв да се захлупи отново напред.

Покрай онази половина на мрежата, която може да се отмята, двамата мъже нареджат камъчета. После опъват мрежата, слагат до нея връвта и прикриват всичко с клонки и шума от храсти.

Без да подозира нищо, Флорентина все още стои до пейката и храни гъльбите. Пликът ѝ е почти празен и това я натъжава малко. Но ето, че се появява Мустакатия и дава на момичето втори, по-голям плик с храна за гъльбите, като посочва обградения с камъчета четириъгълник на сгъваемата мрежа.

Флорентина познава добре Мустакатия. Това е Вастрл, който живее в съседната къща. Тя усърдно кима, докато той ѝ говори. После пристъпва с големия плик в четириъгълника на мрежата и доверчиво разпръска прясната храна. Гъльбите следват Флорентина — с изключение на един, който накуцува, той се задоволява с трохите от пейката.

Всички останили подскачат наоколо и кълват в ограденото място. От всички страни на парка прииждат гъльби. Два коса и няколко врабчета се присъединяват любопитно към тях.

През това време двамата мъже с каскетите седят на една градинска пейка и закусват. Ядат топли наденици, гевреци и пият бира. Високото им дърдорене така подплашва самотната осакатена гугутка, че тя се скрива под пейката.

Флорентина има особена слабост към гъльби под градински пейки. Нашият разказ по-нататък ще покаже защо. Едно стихотворение на момичето разкрива тази особена слабост и това стихотворение е:

ПЕСЕН ЗА ГЪЛЪБА

*Гу-гу, гу-гу, тъй гълъбът гука.
Гу-гу, ей, няма ли наблизо, виж,
изгу-гу-губена трошица тука
от хляб, от кифла или от сладкиш?*

*Добрите граждани, вървейки
по алейки,
или седейки по скамейки
съвсем не губят портмонета,
не губят даже и монета,
но някоя троха поне,
защо пък не?
Троха? Уха!*

*Гу-гу, трошица гълъбът съглежда.
Гу-гу, в небето личва песента:
„Ей, не изгу-гу-губвайте надежда,
намира се трошица доброта!“*

*Добрите гълъби, кълвейки
по алейки
или кълвейки по скамейки
поне по някоя трошица,
гугукат с весела душица,
че имат си троха поне.
Защо пък не?
Троха? Уха!*

*Гу-гу, с криле орлякът ръкопляска
и щастие от въздуха гребе.
Гу-гу. И слънцето приятно бляска
от гълъбовосиньото небе.*

*Така, е, граждани, вървейки
по алейки
или седейки по скамейки,
парите си добре пазете,
ала тръснете си в нозете
по някоя троха поне.
Защо пък не?
Троха? Уха!*

Xa-xa...

Коя случка е накарала Флорентина да напише това стихотворение, ще видим по нататък. Засега тя е заета още с онези гъльби, които не са под скамейките.

Все още радостна и щастлива Флорентина им хвърля с пълни шепи храна. Неколцина минувачи я наблюдават.

Но мъжете на пейката вече привършват закуската си и мустакатият Вастрл казва на другия:

— Е айде, стиа толкова! — Това означава: стига толкова!

Двамата стават и почват да махат с ръка на Флорентина. Момичето се приближава тичешком до пейката. И без това няма повече храна.

— Пази закуската ни! — казва Вастрл и посочва остатъка от наденица, увит в хартия, и две празни бутилки от бира.

Флорентина остава да пази. Но тъй като забелязва под пейката самотната куцукаща гугутка, не внимава особено. Кой ли пък ще вземе да краде остатъци от наденица и празни бирени бутилки?

Болният гъльб е погълнал изцяло вниманието на Флорентина. Така че тя пак не вижда какво става зад нея.

Там двамата мъже предпазливо отстраняват прикриващите клонки от сгъваемата мрежа и след това Вастрл замахва рязко и дръпва въжето. Мрежата се захлупва. Всички гъльби са уловени.

Флорентина все още не е забелязала нищо. Обръща се едва когато чува зад себе си уплашено гукане и пърхане.

Тъкмо в този момент някакъв непознат глас казва:

— Възмутително! Това е престъпление!

Едва сега момичето вижда, че всички гъльби, на които е хвърляло храна, са уловени в капана с двата коса и врабчетата.

Флорентина не е глупава. Тутакси разбира, че Вастрл и другият човек са назначени от градския съвет за ловци на гъльби. Сега проумява също, че Вастрл ѝ предложи да храни гъльбите, само и само хората, които се разхождаха в парка да не забележат веднага, какво става тук.

Флорентина е на мнение, че това не е много хубаво от страна на Вастрл. Тя даже се радва, че посетителите в парка се възмущават от

двамата ловци на гъльби.

Някаква дама с куче пинчер казва:

— Те не са виновни. Такава им е професията!

Но останалите хора се обаждат:

— Всеки сам избира професията си!

Флорентина се вслушва само с половин ухо в приказките на околните. Сега тя мисли само за болния гъльб под пейката — единственият, който се спаси.

Бавно се приближава към птицата и като вижда, че тя не се помръдва, бързо я хваща отгоре, взима я на ръце и притиска топлото ѝ телце до гърдите си. След това побягва с гъльба. И тича с всичка сила, без да спира.

При това задъхано шепне: „Не се плаши, гъльбчето ми! Нищо няма да ти направя! Ще те спася! Ще те нарека Жозефина или Клара, или може би Маргарета!“

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

В КОЯТО СЕ ОПИСВА АКЦИЯТА ЗА СПАСЯВАНЕ НА ГЪЛЪБИТЕ, КАК СЕ ТЪРСЯТ ПАРИ И КАК СЕ ПОЯВЯВАТ МОМЧЕТАТА ЛОЙЗЪЛ И КАРЛХЕН И ОТНОВО ИЗЧЕЗВАТ

Докато Флорентина тичаше през големия град с болния гълъб в ръце, приятелката ѝ Боби завърши украсата на кутията за конци, която рисуваше за рождения ден на баба си. Сега пък тя хуква надолу по улицата да търси Флорентина и се сблъсква с нея недалеч от хлебарницата на госпожа Витстум.

— Флорентина, ще идем ли да търсим пари? — пита Боби.

— Нямам време — задъхва се Флорентина. — Трябва да се погрижа за Маргарета. Тя куца, не може да лети, мъжете без малко щяха да я хванат!

Боби не разбира нито дума. Но понеже вижда гълъба в ръцете на Флорентина, разбира донякъде какво става. В това време Флорентина се е отдалечила тичешком. Но Боби хуква след нея и пита:

— А накъде с твоя гълъб?

— У дома! — вика Флорентина. (Тя обикновено вика, и най-често без особена причина.)

— Не те ли е страх от Мауми? — пита Боби.

Тогава Флорентина изведнъж се спира, така че приятелката ѝ връхлитва върху нея и двете си удрят главите.

— Ay! — изохква Баби. — Сега пък какво има?

— Не мога да отида у дома — отговаря Флорентина обезкуражено. — Мауми умира за гълъби. Сигурно ще разкъса Маргарета.

— Да — казва Боби. — Нашата котка също е луда за гълъби. Какво ще правиш сега?

— Чакай да помисля! — казва Флорентина. За съжаление докато мисли, тя притиска гълъба Маргарета малко по-силно, а гълъбите не обичат това. Маргарета почва да пърха лудо с криле; от уплаха Флорентина я изпуска и ето ти беля: размахвайки силно криле, гълъбът

кацва на тротоара и като куца и продължава да пляска с криле, се спасява в отворения прозорец на мазето в къщата, където живее Боби.

Без да мисли, Флорентина се спуска подир гъльба. Боби се спуска подир Флорентина. А две момчета, които наблюдаваха всичко, се спускат след Боби.

Циментеният под на мазето започва току под прозореца. Чува се най-напред „туп“. Това е Флорентина, която е скочила вътре.

После се чува „тап“. Това е Боби.

После се разнася „тата-тупа“. Това са двете момчета.

Гугутката Маргарета стои уплашено в единия ъгъл на мазето и прави „глукглукрукстук“.

Флорентина вика:

— Маргаретченце, мое мило, какво правиш тук? Ела при мама, ела!

Много по-бавно и предпазливо отколкото друг път, тя се приближава към Гугутката, която страхливо отскача настрани, но после се оставя все пак да я хванат и да я вземат на ръце.

— Твой ли е този гъльб, Флорентина? — пита едно от момчетата. Това е Лойзъл, синът на служителя от бензиностанцията на ъгъла.

— Това е моето Маргаретче — отговаря Флорентина и гали с пръст главата на гъльба, който не издава звук, но развълнувано отваря и затваря очи. — Спасих я от сигурна смърт — казва Флорентина и после разправя на трите деца съвсем точно какво е преживяла в градината.

— Ужасна история — казва Лойзъл. — Мисля, че трябва да спасим още гъльби!

— Но къде ще ги държим? — пита Карлхен. Това е другото момче, синът на вдовицата Майзел, която продава шапки. Той е известен с вечните си съмнения и възражения.

Лойзъл мръщи чело и пита замислено:

— Чие е всъщност това мазе?

— Нашето — казва Боби.

— А какъв е онъ кафез там?

— В него държахме златния хамстер, дето миналата година умря от пневмония.

— Дано в кафеза не са останали бацили от пневмонията — забелязва Лойзъл.

— Как ще са останали! — вика Боби. — Нали почистихме.

— Добре, тогава на първо време този гълъб да отиде в кафеза — заповядва Лойзъл. — Къде ще настаним другите, ще видим по-късно. Флорентина, затвори твоето пиле!

Малкото момиче начаса се подчинява. Защото Лойзъл първо е царят на улицата и второ е красавец с кестенява къдрава коса. А момичетата харесват това.

Децата се покатерват през прозореца на мазето и излизат отново на улицата, а Маргарета, куцият гълъб, остава в клетката на златния хамстер. Навън Лойзъл казва:

— Подслон за гълъбите, да речем, имаме. Сега ни трябва храна.

— Но — казва Карлхен, — храната струва пари!

— Ние с Флорентина се канехме и без това да ходим да търсим пари — провикна се Боби. — През това време вие можете да ловите гълъби.

— Добре — отговори Лойзъл. Търсете пари! Ние ще ловим гълъби. Да тръгваме, Карлхен!

— Но — пита Карлхен, — накъде?

— Към Карловия площад! — вика Лойзъл.

Момчетата се втурват тичешком, а Флорентина и Боби се запътват към близката гара да търсят пари.

Търсенето на пари на голяма гара е най-лесното нещо на света. Най-напред се обхождат телефонните кабини и се проверява дали в отворите не са останали забравени монети; ако няма, се похлопва малко по телефонния автомат. Случва се все пак някоя монета да издрънчи надолу. По този начин Боби и Флорентина се сдобиха с четиридесет пфенига.

После провериха в големите железни клетки с многото врати, в които срещу тридесет пфенига човек може да остави за един ден багажа си. Там също има отвори за пари и на момичетата им провървя много: събраха цели деветдесет пфенига. Но за 1200 врати едва ли е чак толкова чудно!

Накрая се застава на опашка пред гишетата за билети и се оглежда пода. Там все се намира по някоя монета, пък било то и пфениг. Пред гишетата търсачките на пари събраха 41 пфенига.

Сега разполагаха с една марка и седемдесет и един пфенига. Въпреки това претърсиха и отворите за монети на автоматите-

продавачи. Тук намериха една дъвка, която си поделиха и монета от пет пфенига. И така, целият им трофей беше една дъвка и марка и седемдесет и шест пфенига. С него те се упътиха към тяхната улица, за да купят от госпожа Витстум натрошени кифли.

Този начин да се търсят пари има двойно предимство: служи на полезна цел и същевременно е забавен. Флорентина го е възпяла върху амбалажната хартия, на която пише стихове.

ПЕСЕН ЗА ТЕЛЕФОННИТЕ АВТОМАТИ

*Отде пари да вземем, знаем:
от телефонен автомат —
стотинки давахме му в заем,
ще си ги искаме назад.*

*Той заслужава да си груб —
с юмрук тупни го, туп,
и с длан тупни го, туп!*

*При туй все даваше „заето“
или се чуваше едва-едва.
Сега тупни го, при което
ще си припомни той това:*

*че заслужава да си груб.
С юмрук тупни го, туп,
и с длан тупни го, туп.*

*От ударите поохлузен,
защото ял е доста бой,
удариш ли го, като гузен
стотинката ти връща той.*

*Е, заслужава да си груб.
С юмрук тупни го, туп,*

и с длан тупни го, тун!

*В едно внимавайте, другари,
зашто все пак — шарен свят —
човек се случва да удари
и неповреден автомат.*

*Дали ще трябва да си груб —
с юмрук да удриш, тун,
и с длан да удриш, тун?*

*Едва ли ще му е приятно —
за труд стотинки взел е той,
а си ги искали обратно
и то не как да е, а с бой.*

*Тук май не бива да си груб.
Веднъж му стига само: тун...*

Докато Флорентина и Боби търсеха с успех пари и се забавляваха, Лойзъл и Карлхен също бяха отбелязали успехи: те бяха уловили и затворили в мазето осем гъльба. Сега гонеха още два.

Просто бяха пускали птиците през прозореца в мазето, след това дръпваха прозореца отвън и го откряхваха едва-едва, когато донасяха следващите гъльби.

За съжаление децата изобщо не бяха помислили за родителите на Боби. Когато госпожа Шулце-Нойберг, без нищо да подозира, слезе в мазето да вземе един буркан компот от дюли, най-напред ѝ се стори, че на бурканите са поникнали криле. После обаче забеляза, че там хвърчат някакви животни. Ужасена затръшна вратата и изтича горе при мъжа си.

— Ханс — извика тя, — мазето ни е пълно с прилепи!

Господин Шулце-Нойберг беше широкоплещест човек и олицетворение на самото спокойствие. И той рисуваше като жена си, само че малко повече, защото имаше повече време.

И така господин Шулце–Нойберг слезе в мазето, отвори полекичка вратата и каза на жена си:

— Мила моя, прилепите не могат нито да се разхождат по пода, нито да гукат. Твоите прилепи са гъльби.

После затвори вратата, тръгна внимателно между подскачащи и пърхащи гъльби към прозореца и тъкмо се канеше да го отвори, някой го побутна отвън и хвърли още два гъльба, право в лицето му.

— Безобразие, тук да не е гъльбарник?

Можа да различи само две неясни сенки, защото стъклата бяха матови. Сенките веднага изчезнаха и той чу стъпки, които бързо се отдалечиха.

Отвори отведенъж прозореца, подаде глава навън и успя само да види как Лойзъл и Карлхен изчезват зад ъгъла.

После пусна жена си вътре и заедно започнаха да ловят бедните плашливи гъльби, като един по един ги оставяха пред прозореца на улицата. След това господин Шулце–Нойберг отново затвори прозореца.

Но тогава жена му забеляза куцащата Маргарета в кафеза на златния хамстер и каза:

— Ханс, тук е останал още един. Струва ми се, че му има нещо.

Двамата тъкмо се наведоха над кафеза, когато някой отвън побутна предпазливо прозореца.

— Почакайте — изсъска господин Шулце–Нойберг, — паднахте ли ми сега, момченца!

Той отиде до прозореца, отвори го рязко и наведнъж хвана за блузките двете момичета: Боби и Флорентина.

— Виж ти! — възклика той само. Повече не можа да каже, защото дъжд от трохи се изсипа върху него и покри с бял прах косите, лицето и новия му тъмносин пулover.

Госпожа Шулце–Нойберг възклика:

— Ах, майчице!

А двете малки момичета се спуснаха смутено през прозореца в мазето: първо Боби, чийто огромен плик с трохи се беше спукал, след нея Флорентина, която внесе плика си здрав.

Но изведенъж майката на Боби започна да се смее, а и двете момичета заедно с нея.

Напудреният господин Шулце–Нойберг гледаше трите и питаше:

— Да не би да се намирам в лудницата?

— Не, Ханс, но толкова си смешен — извика жена му.

— Като снежен човек през лятото — извика Флорентина.

Постепенно трите се успокоиха и Флорентина и Боби разказаха плана си за спасяване на гълъбите и освен това случката с гугутката Маргарета.

Родителите на Боби клатеха глави, произнасяха „хм“ и „така, така“, споглеждаха се на няколко пъти и накрая обясниха, че разбирали донякъде необходимостта да се спасяват гълъбите, но за съжаление не могли да се съгласят, тъкмо тяхното мазе да бъде превърнато в гълъбарник. Подът и дори някои буркани с консерви бяха оплескани с бяло. Споразумяха се, че куцащата Маргарета може да остане в клетката на златния хамстер, но за останалите гълъби тук за съжаление нямало място.

Освен това господин Шулце–Нойберг обеща на момичетата да не наказва Лойзъл и Карлхен, така че двете момчета изчезват завинаги от разказа ни.

И тъй, акцията за спасяване на гълъбите завърши с оплесканото мазе и с напудрения господин Шулце–Нойберг, докато големият лов на гълъби из парковете и по площадите на града продължаваше безпрепятствено.

ПЕТА ГЛАВА

В КОЯТО ЕДНА УЖ ЗАБАВНА ИСТОРИЯ ЗАВЪРШВА ПО СТРАНЕН НАЧИН

От приключението с гълъбите имаше все пак известен резултат: Флорентина беше намерила някого, за когото можеше да се грижи — една гугутка, която кущаше и освен това не можеше да хвърчи.

За гугутката, наречена Маргарета, тя се грижеше от сърце. Според мнението на госпожа Витстум момичето полагаше дори прекалено много грижи за нея. Мъкнеше със себе си целия кафез, в който беше гълъбицата, а един следобед както го носеше, Флорентина намери друго малко гълъбче, с клюмнало крилце, което също улови и сложи в кафеза. Това гълъбче тя нарече Анегрета. Вероятно умишлено, та имената на двета гълъба да се римуват. Едно от стихотворенията на Флорентина върху амбалажната хартия, навежда във всеки случай на такава мисъл. То се нарича:

ГРУПОВ ПОРТРЕТ НА ЗАДРУЖНИ ГЪЛЪБИ

*Два гълъба, живеят ли задружно,
портретът им завчас готов пиши го —
един да нарисуваш ти е нужно,
а втория изваждаш го с индиго.*

*Единият се казва Маргарета,
а другият се казва Анегрета
и те живеят дружно.
Живеят дружно, общо взето,
двамината, което
не е излишно, а е нужно.*

*Ако единият от тях извие шия
да кълвне зрънце или пък трошичка,
и шията на втория пиши я
извита точно в същата дъгичка.*

*Ако нататък Маргарета крачи,
а Анегрета пък насам, не значи,
че не живеят дружно.
О, не! Оглеждат се за трето
приятелче, което
не е излишно, а е нужно.*

*Затуй не хвърляй старото индиго,
а гледай, ако дойде гълъб трети,
от старото индиго ивади го
и умножи предишните портрети!*

*Така при Маргарета и при Анегрета
да дойде скоро птичка трета,
за да живеят дружно.
След туй четвърто, после пето
приятелче, което
не е излишно, а е нужно...*

Скоро двата гълъба Маргарета и Анегрета станаха известни в целия квартал не по-малко от Флорентина. За тях не знаеха нищо само двама души: майката и бащата на Флорентина.

Те тъкмо работеха над един филм, който трябваше да бъде завършен в ужасно кратък срок. Затова обикновено се прибраха в къщи, когато Флорентина вече спеше, а сутрин, когато тя тръгваше на училище имаха да кажат на своята дъщеря толкова много неща за яденето, за домашните упражнения и за облеклото, че Флорентина едва взимаше думата. След това обаче тя трябваше да тича, за да не закъсне.

През това време Флорентина ходи два пъти у баба си. Маргарета и Анегрета оставяше в мазето на Шулце–Нойберг и наредждаше строго

на приятелката си Боби, най-малко веднъж на ден да пуска гъльбите, да им дава достатъчно храна и да не забравя водата и в никакъв случай да не пипа Ангерета за болното крило, защото била много чувствителна.

След това тя всеки път установяваше, че гъльбите изглеждали измършавели и че сигурно не са яли достатъчно.

Но Боби се кълнеше, че получила много трохи от госпожа Витстум и освен това сложила на гъльбите листа от салата, което можело да се види по остатъците.

Всеки случай Флорентина за първи път се радваше, че няколко дни няма да ходи у баба си. Тъй като филмът, над който работеха родителите й, най-сетне беше готов.

Но тъкмо тази вечер, когато майката и бащата на Флорентина се канеха да напуснат филмовото студио, за да се порадват на няколко наистина заслужени почивни дни, при тях дойде директорът на филмовата компания и каза:

— Тъй и тъй и хора, и апаратура са събрани на куп, нека да снемем набързо още един малък филм за културната хроника. Разказаха ми един много мил хепънинг.

Вместо хепънинг директорът можеше да каже също история. Но хората от киното са смешни и употребяват английската дума.

И така трябваше да се филмира една мила история, защото милата история беше хрумнала на жената на филмовия директор. В нея се разказваше за малко момиче, което се появявало всеки следобед в дворцовата градина да разхожда два болни гъльба в един кафез. На другия ден бащата на Флорентина трябваше да види въпросното момиче в градината и после да докладва дали малката е фотогенична, тоест, дали е подходяща за снимки.

Майката на Флорентина, която освен като художничка работеше и като асистентка, трябваше да го придружи.

— Доколкото си спомням, вие самата имате дъщеря — ѝ каза филмовият директор. — Положително знаете как трябва да се подди. Необходим ни е един малък седемминутен филм. За няколко дни ще го свършим.

Родителите на Флорентина обещаха, че ще видят момичето и не особено въодушевени потеглиха с малката си червена кола към къщи,

където Флорентина вече спеше, метнала крака на възглавницата, а главата на обратната страна.

На другата сутрин момичето пак не можа да разкаже на родителите си за Анегрета и Маргарета. Защото училището започваше рано, а тя пак беше станала много късно и едва имаше време да изгълта закуската си.

След училище, докато Флорентина се поразходи както обикновено, родителите ѝ бяха вече излезли. И така момичето си стопли кисело зеле и наденица, хапна малко, взе два банана от купата с плодове и после изтича до приятелката си Боби да вземе ключовете от мазето.

Боби я нямаше, беше на урок по гимнастика, но по-голямата ѝ сестра — Моника си беше у дома. Тя придружи Флорентина до мазето и попита:

— Смяташ ли, че гъльбите ти се чувствуват добре в тази клетка?

— Ах — възклика Флорентина, — те са свикнали, а в дворцовата градина ги пускам винаги по един час навън.

— Ами можеш ли след това сама да ги хванеш? — запита Моника.

Моника беше малка дама и художничка, която умееше да рисува прекрасни гъльби, но не и да ги лови.

— Улавянето — отговори Флорентина, — е съвсем пристрастна работа.

И вдигнала клетката, вече я носеше по стълбището на мазето. Отгоре тя извика:

— Освен това моите два гъльба не могат да хвърчат. Затова се грижа за тях, разбираш ли? ЧАО, Моника! Ще се върна след един час.

В това време родителите на Флорентина седяха на една пейка в градината и напразно се оглеждаха за малкото момиче с кафеза и гъльбите.

— Струва ми се, че от забавната история нищо няма да излезе — въздъхна бащата.

— На мен също — отговори майката.

Но точно в този момент на входа на градината се появи тичешком малко слабичко момиченце, което с две ръце държеше пред себе си клетка.

Бащата го забеляза пръв и каза:

— Прилича малко на нашата Флорентина.

Майката се сепна и извика:

— Не само прилича на Флорентина, но е тя! — Родителите се спогледаха.

Чуждите хора знаят повече за дъщеря ни отколкото ние — каза бащата. — Какво ще правим сега?

— Доведи Флорентина тук — каза майката. — Аз ще се обадя за момент по телефона.

Тя побърза към малката жълта телефонна кабина на края на парка и се обади на филмовия директор.

— Ало — каза тя. — Вие ли сте? Исках само да ви съобщя, че нищо няма да излезе от забавната история!

— Защо? — попита директорът отсреща.

— Родителите не разрешават да се снима детето им!

— Тогава им предложете пари. За мен това не е проблем.

— Родителите имат достатъчно пари!

— Чудесно! — извика гласът. — Тогава сигурно са разумни хора, с които може да се говори.

— Разумът не се измерва по кесията с пари — каза майката на Флорентина. — Впрочем смяtam, че родителите на малкото момиче са разумни и точно затова са против вашата забавна история!

— По дяволите, но чие е това дете? — запита филмовият директор.

— Нашето — каза майката на Флорентина и окачи слушалката.

ШЕСТА ГЛАВА

В КОЯТО СЕ ОТИВА НА ИЗЛЕТ И В КОЯТО СЕ ГОВОРИ ЗА ГРИЖЛИВИ И КОРАВОСЪРДЕЧНИ РОДИТЕЛИ

В това време бащата на Флорентина седеше вече до дъщеря си на тревата в дворцовата градина и слушаше обясненията ѝ по какво се различава Маргарета от Анегрета. Майката седна безшумно зад двамата и заслуша.

— Анегрета е много по-дребна и по-нежна от Маргарета — говореше Флорентина. — Освен това има кичурче на главата, виждали?

— Наистина — каза бащата, — има.

Изведнъж Флорентина забеляза майка си.

— Колко е хубаво — извика тя, — че днес имате време! Знаеш ли вече как се казват гъльбите ми, мамо?

— Този с кичура се нарича Маргарета...

— Сбръка! — извика Флорентина. — Това е Анегрета! Маргарета е другата, с болното краче. Знаеш ли, мамо, всеки ден ги извеждам по един час. Имат нужда от чист въздух и слънце!

— Всъщност и ние тримата имаме нужда от същото — каза майката. Да отидем ли на излет?

— О, да! — извика Флорентина. Но после погледна кафеза и каза:

— Какво ще правим с моите гъльби?

— Ще ги вземем с нас!

Тримата уловиха заедно гъльбите, сложиха ги в кафеза, внесоха го на задната седалка на малката червена кола, после и те седнаха вътре и заминаха далеч извън града.

Стигнаха до стар ресторант, чиято тераса се намираше високо над реката. Тук ядоха сладкиши и пиха кафе, тоест Флорентина пи какао. Защото искаше да понапълнее малко. Пуснаха двата гъльба да подскачат наоколо по чакълестата настилка и им хвърляха трохи от сладкиши.

Докато ги хранеше, бащата запита:

— От какво ли може да са клюмнали така крилата им, че не могат да хвърчат?

— Може би родителите им не са внимавали и те са паднали от гнездото — рече Флорентина.

— Тогава родителите на гъльбите са били така да се каже коравосърдечни родители — каза майката на Флорентина.

Бащата, който тъкмо пиеше кафе, се задави при забележката на жена си и се закашля. Тогава Флорентина скочи от стола си и го потупа с длан по гърба.

— Сега по-добре ли е? — попита тя.

Бащата кимна със зачервено лице, изкашля се още веднъж и понечи да сложи Флорентина на коленете си. Но момичето неочеквано побягна, без да иска събори шапката от главата на една дама на съседната маса, извика „З'винете, моля“ и после сви като вятър зад ъгъла на ресторанта.

— Но какво й е? — попита бащата.

— Един от гъльбите й изчезна — отговори майката. — Мисля, че е Ангерета.

— Не — възрази бащата, — трябва да е Маргарета. Нали Ангерета има на главата си кичур, а тази с кичура е тук!

— Вярно — каза майката, — Ангерета е тук. Значи трябва да се е загубила Маргарета.

Родителите замълчаха, бащата гледаше надолу към реката.

— За какво мислиш? — попита жена му.

— Мисля защо хората сравняват лошите родители с гарваните?

— Защото гарваните изоставят малките си в гнездото — каза майката.

— Това не е вярно! — възрази бащата. — Никой гарван не изоставя малкото си, преди да се е научило да хвърчи! Знам точно, защото преди години снимах филм за гарвани!

— Но има приказка за два гарвана, които изоставили малкото си — настояваше майката на Флорентина.

— Това е то! — извика бащата. — Празни приказки колкото щеш! А в действителност гарваните са отлични родители!

В този момент Флорентина се появи отново иззад ъгъла на ресторанта с Маргарета в ръка. Когато мина покрай дамата, чиято

шапка беше съборила, тя направи реверанс.

Дамата се усмихна и попита:

— Твое ли е гъльбчето?

— И двата са мои — отговори Флорентина. — Всеки ден ги извеждам. Но понякога побягват. Трябва много да се внимава. Те са още мънички, същински деца.

— Тук имаш право — каза дамата. — Над децата трябва да се бди.

Всъщност с тази умна забележка на непознатата дама бихме могли да завършим главата, но трябва да се спомене, че на връщане в червената кола родителите на Флорентина отново заговориха за коравосърдечни родители. Освен това трябва да се отбележи, че Флорентина ги слушаше и в резултат на това съ branите ѝ съчинения се обогатиха с още едно стихотворение. Ето го:

КАК СЕ РИСУВА ПОРТРЕТ НА ГАРВАН

*Рисували ли сте до днес, не сте ли
портрет на гарван? За да бъде верен,
вземете целия комплект пастели,
не смятайте, че стига само черен!*

*Опитайте се първо на черновка.
Рисувайте внимателно сега
отворената човка,
с която вика „га“.
Да се изпише туй „га-га“
съвсем не е шега, га-га, шега.*

*Не само че не е обсебвал гарван
гнездо, направено от чуждда птица,
а бива той от своето изкарван
от някоя нахална кукувица.*

Опитахте ли се върху черновка?

*Рисувайте внимателно сега
отворената човка,
с която вика „га“.
Сега в това „га-га, га-га“
да проличи тъга, га-га, га-га.*

*Над рожбите си гарванът трепери
и черен е, за да ги скрива в мрака
с крило така, че да не ги намери
окото лакомо на котарака.*

*Опитайте се пак върху черновка.
Рисувайте внимателно сега
отворената човка,
с която вика „га“.
Сега в това „га-га, га-га“
да проличи гальовност плюс тъга.*

*Портретът е готов подир минута,
остава следното да се надраши:
бъдете умни като марабута,
обаче като гарвани — любящи!*

СЕДМА ГЛАВА

В КОЯТО СЕ РАЗКАЗВА ЗА ЗЛОПОЛУКА В КУХНЯТА, ЗА НЯКАКЪВ ТАВАН, ЕЗЕРОТО ГАРДА И НАКРАЯ ЗА ЕДНО ЧЕРЕШОВО ДЪРВО

Събитията, за които разказах в последната глава, потресоха родителите на Флорентина до мозъка на костите (или може би трябва да кажем „до дън душа“).

Бащата се замисли, че не е задължен да стои всяка вечер зад камерата. Сега се освобождаваше понякога, за да подрежда вечер с помощта на Флорентина голямата си сбирка от снимки.

Майката на Флорентина напусна постоянното си място (известно време тя беше на нож с директора заради телефонния разговор) и работеше в киното само когато беше крайно необходимо.

Но няколко седмици преди Великден отново трябваше за кратко време да се снима голям филм. Тогава и двамата родители бяха заети по цял ден и Флорентина много често оставаше сама.

За съжаление по това време гъльбите ѝ не бяха вече при нея, защото и двата бяха оздравели и Флорентина ги беше пуснala на свобода. (Градският лов на гъльби беше вече приключи.)

Малко преди Великден филмът беше готов и сега родителите решиха да предприемат заедно с Флорентина пътуване до езерото Гарда.

Когато започва Великденската ваканция, майката можа да посвети малко повече време на палавата си дъщеря. Но за съжаление трябва да отбележим, че майката не беше особено спокойна и търпелива. Самата тя нарича това „нервност“. Е да, не е чудно, когато човек е работил десет години в киното. Но е жалко. Особено за Флорентина.

Днес е първият ден на Великденската ваканция и Флорентина не знае с какво точно да се залови. Затова помага на майка си в кухнята. Това е малко странно, защото в домакинската работа Флорентина е...

Дрън-тряс, и пъrvата чиния е на земята.

И аз се стреснах така, че вече не знам какво исках да кажа. Ах да, исках да кажа, че Флорентина е малко несръчна в домакинската работа. Изобщо не обича да готви, да чисти и мие. Лошото обаче е там, че и майката на Флорентина няма кой знае каква дарба за този вид работа.

Само погледнете двете дами в кухнята: сега те търсят метлата и лопатата, за да сметат парчетата от счупената чиния. Майката трополи зад завесата в килера и ето че прахосмукачката вече издрънчава на пода, защото беше облегната на стената наопаки, т.е. с тежката част нагоре. Флорентина пак подскача по чорапи из кухнята, защото я домързява да си обуе пантофите. Разбира се, че сега настъпва едно извito нагоре парче от чинията и ето ти белята: От крака ѝ тече кръв, тя пиши като че я колят, майката в уплахата си събаря две тенджери от полицата, а котката Мауми се спасява с един скок в кофата с въглища и оттам право в панера с току-що изгладеното пране.

— И това два дни преди пътуването! — пъшка майката на Флорентина, докато търси лейкопласт в шкафа за хляб. За съжаление до лейкопласта се търкалят няколко кабарчета и обърканата майка начаса убожда показалеца си на едно от тях. Сега и на нея ѝ тече кръв. Цяло щастие, че има достатъчно лейкопласт.

Впрочем Флорентина вече е престанала да реве. Първо раната не е особено голяма, второ майката в това време е залепила отгоре ѝ лейкопласт и трето...

Трето, Флорентина помисли, че болният крак идва тъкмо, ама тъкмо навреме и то заради пътуването до езерото Гарда. Защото на нея не ѝ се пътуваше с тях, така че кракът ѝ пострада в най-удобния момент.

Сега всички момичета, момчета, родители, градски съветници и бакали ще попитат: „Защо Флорентина не иска да замине с родителите си за Италия?“

Отговорът на този въпрос е вече една отделна история. Найдобре читателят да ме последва в преградената част от тавана, която принадлежи към жилището на родителите на Флорентина.

В тази част на тавана сега седят две момичета и разговарят.

Едната с русата конска опашка е Боби. Тя е седнала на един стар дюшек. (Това е същият дюшек, под който са скрити съхраните съчинения на Флорентина.)

Другото момиче, чиято коса прилича на черна телена четка, е Флорентина. Тя седи на едно дървено конче-люлка и разпалено говори. Тъкмо обяснява на приятелката си защо едно пътуване до езерото Гарда е ужасно.

— Стига ми първото пътуване — казва тя. — Случвало ли се е някога да обядваш във вагон-ресторант?

— Не — отвръща Боби.

— Значи си имала късмет — поема си дъх Флорентина. — Масите и столовете във вагон-ресторанта са най-неудобното нещо, което можеш да си представиш. Същинска стая за кукли! Ако искаш да си вземеш хляб с лявата ръка, веднага събaryaши шише бира от масата. А едно счупено шише бира във вагон-ресторанта струва две марки и петдесет.

— Ах, майчице! — възклика Боби.

— Какво да правиш в такава теснотия? — продължава Флорентина. — Та хората не са сардели. А за дясната ръка, с която трябва да се яде, има още по-малко място. Защото до прозореца стоят бутилките с вино, шампанското и разни други работи. За реклама и за да ти се прииска да пиеш. И достатъчно е само малко да си мръднеш лакътя: Бум, бутилката шампанско за шестнадесет марки е на пода, а обувките и чорапите ти са мокри като парцал за миене.

— Шестнадесет марки! — повтори Боби ужасена.

— Шестнадесет марки и двадесет пфенига! — поправя я Флорентина. — И всичко това само заради теснотията. Позволи ми да те посъветвам: никога не яж във вагон-ресторант, особено супи, ако си със светла рокля. Защото в супата има десет бала вълнение, когато влакът прави завой.

Боби обеща да запомни съвета. Но не ѝ е съвсем ясно, какво общо има вагон-ресторантът с Италия. Това Флорентина ѝ обяснява със скоростта на бърз влак.

— Вагон-ресторантът — продължава тя — е едва началото на пътуването до езерото Гарда. После идва хотелът: само хора, които страдат от никаква болест и постоянно говорят за болна жълчка иувреден далак. И винаги тъкмо, когато се храним. Мога да ти кажа, че ще се отегчиш до смърт.

Боби кимна сериозно.

— Освен това хората непрекъснато се оплакват от теб: Или говориш много високо, или не си си изтрила обувките. Все нещо ще измислят. А ако се позаклатиш на някой стол, веднага се счупва. Защото там имат стилни мебели, разбираш ли? Краката им са тънки като кутрето ми.

— Ужасно! — възклика Боби съчувствено.

— Наистина! — потвърждава Флорентина. — И постоянно трябва да ходиш добре облечена. Ако случайно паднеш от вълнолома във водата, веднага цялата ще се изцапаш. Розовата ми рокля с дантелите още е на петна. А ако се изпързала по парапета на стълбището, целият хотел се разкрещява: „Господи, детето, детето!“

Добре, че там има един директор, Енрико се нарича. Той казва тогава: „Синьорина, много пъргава госпожица. Оставете нея, нека пързала!“

Така ми разрешиха поне да се пързали.

— Провървяло ти е — забеляза Боби.

— Как така? — попита Флорентина учудено. — Ти ще имаш ли желание цели четиринадесет дни от сутрин до вечер да се пързалиш по един и същ парапет?

— Не — отговаря Боби искрено, — то се знае, че не.

— Виждаш ли! И това хората наричат почивка на езерото Гарда. Цяло щастие е, че куцам. Може би сега ще ми разрешат да остана тук.

— Мислех, че този път ще пътувате с кола, Флорентина!

— Ах, ужас! — извика Флорентина. — Съвсем забравих. Тогава сигурно ще трябва да тръгна и аз с тях.

— Горката — въздъхна Боби съчувствено. После помисля малко и пита:

— А ако моите родители те поканят на нашата вила, тогава пак ли трябва да отиваш на езерото Гарда?

Флорентина скача от дървеното конче, съвсем забравила, че куца.

— Спасена съм! — извиква тя. — Трябва веднага да кажа на родителите си.

И вече се е втурнала по скърцащите дъски на пода към стълбището и се спуска като светкавица надолу по парапета.

— Аз още не зная дали родителите ми ще бъдат съгласни! — вика Боби след нея. Но Флорентина не я чува.

Тогава Боби става от дюшека, щраква ключалката на дъсчената врата и също напуска тавана.

В това време Флорентина вече лети из града. Знае, че сега майка ѝ е заета в киноателието. Временно. Затова незабавно като стрела се отправя натам.

Портиерът на киноцентъра вече познава момичето. Той го пуска безпрепятствено да влезе. Впрочем и без негово разрешение Флорентина щеше да изтича през вратата. Тя се спуска към зала номер 6.

Над вратата има червен светещ надпис:

ВНИМАНИЕ, СНИМА СЕ!

МОЛЯ, НЕ ВЛИЗАЙТЕ!

Но Флорентина не обръща внимание на табелката, промъква се през вратата, търси с поглед в хаоса от камери, кабели, хора и декори майка си, открива я най-после, хвърля се към нея и я залива с поток от думи без точка и запетая:

— Мамомамопредстависи: Бобимекани... — (пауза за поемане на дъх) — стях! — (ново поемане на дъх) — Ако искам могада прекарамцялата... — (пауза) — ваканциятам!

Бащата на Флорентина, който тъкмо изprobва някаква трудна настройка на камерата, вика: „Тишина в студиото!“

Затова майката извежда дъщеря си навън в преддверието на ателието и се опитва най-напред да приведе в ред изреченията на Флорентина.

Когато момичето след няколко несполучливи опита най-после успя да ѝ обясни за какво става дума, майката толкова бързо даде съгласието си, че Флорентина остана смяяна. За щастие не ѝ дойде наум, че това внезапно съгласие не идваше непременно от сърце.

Във всеки случай оставиха момичето на мира с това езеро Гарда. Флорентина с едно куфарче, една зелена кожа, плик, храна за птици и

куклата-негърче Мари–Хелен замина за Тафернвиз в подножието на Алпите. Родителите на Боби я приеха да им гостува.

— Наистина Флорентина е същински живак — не се спира на едно място — каза госпожа Шулце–Нойберг, — но все пак някак ще се справим с нея!

— Смяташ ли, че ще вземе със себе си и двата гъльба в кафеза на хамстера? — осведомява се мъжът й за всеки случай.

— Не — обяснява дъщеря му Моника. — Защото гъльбите са вече здрави и си летят както преди из града.

— Колко мило! — въздъхва господин Шулце–Нойберг с облекчение.

Впрочем никой от семейство Шулце–Нойберг не подозира, колко щастлива е Флорентина, че е поканена в Тафернвиз. Тя мечтае за какво ли не — например за цъфнало черешово дърво.

Като доказателство може да послужи едно стихотворение, което се намира скрито под дюшека. Ето го:

АПЕТИТ ЗА ЧЕРЕШИ

*Черешовите цветове се пукат,
а с тях и мисли в моята глава —
едни такива щури мисли щукат,
цъфтят и бързо зреят при това.*

*Ще има ли ваканция, когато
към края някъде на месец май
ще бъде зърното със сок налято,
или ще учим още месец май?*

*Череши не в кесия да ми носят,
а на дърво да се наям веднъж,
където за плашило ще ме мисли косът,
пък истински ще го уплаша: къш!*

И няма бузи да измия, няма,

*с петна от сока връщам се дома —
да смеси там целувките си мама
с целувките на майката земя...*

ОСМА ГЛАВА

В КОЯТО СЕ ЗАПОЗНАВАТЕ С ТАФЕРНВИЗ И В КОЯТО СЕ ГОВОРИ ЗА НЕБЕСНОСИНЯ ЛАМАРИНЕНА
ТАБЕЛКА, МНОГО МЕБЕЛИ И ЕДНА БАКАЛКА

Трябва да си представите Тафернвиз така:

В голямата извивка на една река, отвъд която постепенно се извисяват високи планини, са разположени заоблени зелени хълмове, някои от които са увенчани с горичка. Когато човек се отклони от широкото шосе покрай брега на реката и заобиколи три-четири хълма, изведнъж зад един завой в дясното тесният път отново става по-широк, в страни се стрелят котки, залайват кучета, силна миризма на тор го удря в носа и преди да се е огледал, вече се е озовал между широки селски дворове с плоски двустранни покриви. Това е селото Тафернвиз.

Градското дете Флорентина остава поразено, когато минава с колата на семейство Шулце–Нойберг покрай селските дворове.

— Гледайте, изрисували са цветя и светци по стените на къщите си! — възклика тя. — Също като в книжка с картички!

— Само че тази книжка с картички може да се померише, да се вкуси, да се чуе и да се докосне — допълва господин Шулце–Нойберг на волана. Той е спрял колата, за да може Флорентина да разгледа по-добре селото. Но в този момент вниманието на момичето е насочено към една-единствена точка: светлосинята ламаринена табелка над една витрина, на която с бели старомодни букви, украсени със завъртулки, е написано:

СМЕСЕН МАГАЗИН

НА РОЗА РАЙБИСЛ

— Какво е това смесен магазин? — пита Флорентина.

— В този магазин има почти всичко — просвещава я нейната приятелка Боби.

После се намесва сестра ѝ Моника и една през друга изброяват това „почти всичко“:

- Сапун, чай и дамски блузи.
- Пипер, ром и ръчни часовници.
- Сладолед на пръчка и картини.
- Пушена риба и пепелници.
- Пликове за писма и тоалетна хартия.

Звучеше почти като стихотворение. А в ушите на Флорентина дори като райско песнопение. Защото тя най-много обичаше места, където има от всичко и то по възможност в изобилие. А пък като се прибави и светлосинята табелка с бели, украсени със завъртулки букви и привлекателното име Роза Райбисл!

Когато колата продължава към малката вила на семейство Шулце–Нойберг, Флорентина дълго и почти благоговейно гледа през задното стъкло табелката, чак докато изчезна зад един завой.

Дори докато се настаняваха във вилата, мислите ѝ постоянно се връщаха към смесения бакалски магазин зад завоя на пътя. Семейство Шулце–Нойберг никога досега не бяха виждали Флорентина толкова кротка и послушна, както този следобед.

Но едва момичето остави нощницата си на леглото, куфарчето на кухненската лавица и куклата-негърче Мари–Хелен върху заешката кожа и ето че извади портмонето си, ушито като кожени панталонки и съобщи, че има да прави покупки. В смесения магазин на Роза Райбисл.

Ето я вече изскача на улицата и стремително размахвайки ръце, лети наляво към завоя.

Изглежда момичето има да прави извънредно много покупки, защото в седем часа все още не се е върнало. Когато стенния часовник с кукувичка оповестява, че е седем и половина, семейство Шулце–Нойберг започва да се беспокои.

— Може да е отишла в гората и да се е загубила — обажда се Моника.

— Или я е ухапало някое куче — казва Боби. (Боби обича страшните случки.)

Въздишайки, госпожа Шулце–Нойберг, която сега носи отговорност за Флорентина, облича червения си спортен пуловер и заявява, че сама ще отиде до бакалката; и без това трябвало да купи още хляб и масло.

Но магазина, в който тя влиза през входа на пералнята, е празен. Някакво трополене и шумолене над главата ѝ показва, че продавачката е горе в жилището си. И така госпожа Шулце–Нойберг се изкачва по тясната стълба на горния етаж и почуква на вратата на стаята.

— Минутка само! Имайте търпение! Внимание, снимка! — вика отвътре възбуден глас.

Без съмнение това е гласът на Флорентина.

След това отново се чува разместване и трополене и едва тогава вратата се открехва. Подава се главата на Флорентина. Косата ѝ е още по-разрошена от обикновено, а лицето ѝ — силно зачервено.

— Моля да ме извините, че толкова се забавих — започва с писклив глас тя. — Защото... случи се тъй, че...

— Добре, добре, Флорентина — прекъсва я госпожа Шулце–Нойберг. — Важното е, че си здрава и читава. Тук ли е госпожица бакалката?

— Да, тук е. Влезте моля, само че внимателно.

Посетителката се промъква през пролуката на вратата и се оглежда малко учудено наоколо си. Хубаво подредената гостна стая на Роза Райбисл се е превърнала в склад за мебели. Кресла, столове и маси са разместени безредно наоколо, а в най-отдалечения ъгъл — полузакрита седи в едно кресло закръглената госпожица Роза и се провиква доволна:

— Ние подреждаме!

— Така и предполагах — каза госпожа Шулце–Нойберг. — Но защо за бога... Не мога само да разбера...?

Преди тя да изрече въпроса, Флорентина вече отговаря:

— Госпожица Райбисл ми даде дъвчащи бонбони без пари — обяснява тя. — А пък аз ѝ казах, че някой път, когато подрежда жилището си и аз ще ѝ помогна без пари. Госпожица Райбисл отговори, че отдавна искала да се залови за тая работа. Затова останах и се поогледах какво може да се размести.

Флорентина спира да си поеме дъх и продължава:

— Не мога да ви опиша как изглеждаше тук! Нищо не си беше на място. Креслото с дамаска на цветенца беше в кухнята, а твърдите дървени столове — в стаята. Сега всичко ще се промени. Вече знам откъде трябва да се почне.

— Всичко това е много хубаво — въздъхва госпожа Шулце—Нойберг. — Но вече е време да вечеряме, Флорентина. Освен това ми трябва хляб и масло.

— Идвам веднага! — чува се иззад цветарника и госпожица Роза, въпреки пълнотата си вече се носи към вратата между мебелите, без да се блъсне някъде.

— Утре ще продължим, Флорентина — казва тя.

— Само оставете всичко така, както е сега! — извиква момичето.

Продавачката обещава и се измъква през вратата. Двете по-слаби фигури я следват.

В индийска нишка слизат по тясната стълба долу в магазина. Там приключват с покупките и след това Флорентина ситни редом с госпожа Шулце—Нойберг към малката вила и ѝ обяснява съвсем точно как трябва да се подреди удобно и красиво жилището на Роза Райбисл.

Флорентина нямаше да е Флорентина, ако не превърнеше подреждането на мебелите в стихотворение.

И така в събраните ѝ съчинения се съдържа и едно стихотворение за подреждане на жилище. Не искаме да го отминем. То гласи:

ПОЕМА ЗА РАЗМЕСТВАНЕ НА МЕБЕЛИ

*Когато дойде бояджия
и мебелите събере
натясно в тясното антре,
да знаеш как ми е добре
от веселата бъркотия!
Тогава кухненската фурна
се запознава с гардероба —
една безспорно по-културна
и парфюмирана особа.*

*О, здрави, ти ли си кристалът? —
наднича чайник с дълга шия,
направена от тенекия. —
Какво пък толкова те хвалят:
гореща капка да ти синна,
на сол ще станеш и то ситна!*

*А нощно шкафче като бебе
върху хладилника препуска,
по цял ден скача и се друска
и пита го: — Защо за тебе
говорят, че си бил студен?
Не си, щом тъй си мил със мен!*

*Пред мраморната Тоалетка
в поклон се клати Шкафът Холен:
— Целувам ви ръка, мадам.
Но тоалетката-кокетка
му вика: — Стар си, хайде холан,
подпирай си дивана там.*

*А пък гърнето, уф, гърнето,
нали съвсем не е прието
на видно място да стърчи,
сега вместо под канапето
отгоре седнало напето
и с похлупака си дрънчи:
какво от туй, че съм гърне —
и аз съм мебел, или не?*

*А електрическата скара,
навикнала все да се кара,
навикнала все да цвърти,
поставена върху китара,
сега прозвънва, тира-тара,
и с туй покъщнината кара*

в задружен танц да се върти.

*И както дружно, тара-тира,
танцуват къщните неща,
задърпват ги и се разбира,
че в боядисаната къща
отново всичко ще се връща
върху предишните места.*

*Заемайки си пак местата,
до късно през нощта нещата
си спомнят тая лудория,
заспивайки след туй с мечтата
за следващия бояджия...*

ДЕВЕТА ГЛАВА

В КОЯТО СЕ ГОВОРИ ЗА НЕСПОЛУЧЛИВАТА РИСУНКА НА ЕДИН СЛОН, ЗА УЖАСНО СГРОМОЛЯСВАНЕ,
ЗА ЕДНА УМРЯЛА КОТКА И ЗА СВЪРШЕКА НА СВЕТА

По-добре е да разкажем случките, станали през следващите два дни в минало време, тогава не ще прозвучат толкова тревожно.

Но нека най-напред, за изясняване характера на Флорентина, да приведем едно стихотворение, съчинено от някой си доктор Бойтелбах, който по-нататък ще играе известна роля в тази книга.

Флорентина е надраскала стихотворението между събраните си съчинения, но е отбелязала, че е от доктор Бойтелбах. То гласи горе-долу така:

СЛОВО СРЕЩУ МНОГОЗНАЙКОТО

*А пък едно момче всезнайко
от тия, дето все четат,
какво издрънка днеска, майко —
че щял да има край светът.*

*Че бомба имало такава,
която срива за момент
не само град и не държава,
а, представи си, континент.*

*Лъжите си не спира тука,
а с потни очила в ръце
твърди, че щяла да се спука
планетата като яйце.*

Не му строшихме очилата.

*Самичък си ги изтърва,
но всички смятаме в махалата,
че му се падаше това.*

*Денят е толкоз кратък, майко,
не стига за игра, нали,
че пък и някой многознайко
играта ще ти развали...*

Тези стихове на доктор Бойтелбах трябва да подгответ малко читателя за онова, което се случи през следващите дни в Тафернвиз.

Случката на другата сутрин беше още сравнително безобидна. Господин Шулце–Нойберг бе заминал с колата при приятели; Боби и Моника беряха анемонии и минзухари по поляните, а Флорентина седеше в горната стая на малката вила и кротуваше както никога.

Подреждането у продавачката щеше да продължи едва следобед.

В долната стая госпожа Шулце–Нойберг рисуваше с туш и водни бои илюстрации за една книга, в която се описваха приключенията на едно малко слонче. Цялото ѝ внимание бе погълнато от работата. С любов изтегли с четката гъльбовосиня крива линия. Това трябваше да бъде хоботът на малкото слонче. После, без да обръща глава, тя посегна с върха на пръстите към една купичка от лявата си страна и сложи шепа хрупкави фъстъци в устата си.

Изведнъж се чу три-четири пъти едно след друго съвсем леко пукане. Приличаше на тихо мляскаме с устни.

Най-чудното беше обаче, че на картинаката с малкото слонче изведнъж се появиха цветни петна, на които не им беше мястото там.

Госпожа Шулце–Нойберг погледна четката си, но нейните косъмчета си стояха прилепени едно до друго и както се полагаше, завършваха в изящен остър връх. Нито една паничка с водни бои не се беше разляла.

Наистина много странно. Изведнъж нещо лъскаво кръгло се залюля във въздуха пред дясното око на художничката. После отново се чу онова леко, едваоловимо пукане и единият клепач на госпожа Шулце–Нойберг се навлажни.

Сега тя вдигна глава и видя над себе си ято сапунени мехури. Някъде от тавана идваха все повече лъскави, въздушни, пукащи се кълба. Тогава художничката съгледа на тавана една дупка.

— Дали не е забравена сапунена вода да ври на електрическия котлон? — прошепна си тя.

Бързо остави четката настрана и пъргаво като мишка се изкачи по стълбата, която водеше от средата на стаята към горното помещение.

Когато погледна през четвъртия отвор на тавана, тя видя Флорентина. Момичето държеше в ръка чашата за бръснене на господин Шулце–Нойберг, а в устата си — сламка. Стоеше на колене на пода и съсредоточено пускаше сапунени мехури надолу през дупката на един чеп.

— Ах, Флорентина! — изохка художничката на стълбата.

Коленичилото момиче, вгълбено изцяло в своите сапунени мехури, се сепна от внезапното повикване, чашата се изплъзна от ръката му и сапуненият разтвор се разля.

Госпожа Шулце–Нойберг нададе остьр вик:

— Илюстрацията ми!

И бързо заслиза надолу. Но вече беше твърде късно. От дупката на тавана се стичаше весел малък водопад от сапунена вода и падаше върху нарисувания лист.

— Случило ли се е нещо? — чу се отгоре глас. Миг след това Флорентина се спусна надолу по стълбата и се втурна към работната маса на художничката. Там можа само да каже:

— О, какъв ужас!

Хоботът на слона се беше превърнал в триъгълно гъльбовосиньо платно на ветроход, окото му се бе така разширило, че наподобяваше картата на Боденското езеро, а отзад животното вместо опашка имаше нещо като въздушен балон.

— Може би от слона сега може да се направи носорог — предложи гузно Флорентина.

— Но работата е там, че в книгата не се срещат носорози — въздейхна художничката.

— Колко жалко! — каза Флорентина. И бързо добави: — Може би ще е по-добре, ако сега изведа негърчето си малко на чист въздух, тогава няма да ви преча.

— Сигурно ще е по-добре — отвърна художничката с такава сърдита гримаса, че Флорентина начаса изпълни намерението си.

Разбира се, забрави да вземе със себе си куклата. През това време госпожа Шулце–Нойберг откъсна нов лист от рисувателния си блок.

За обяд Флорентина закъсня не повече от двадесет минути. Носеше под мишница увит във вестник пакет, който остави на масата до чинията с картофи.

— Познайте какво има вътре — каза тя.

Вместо дълго да гадае, Боби просто разви пакета. Но когато видя съдържанието, извика:

— Ууууу!

— Какво има пак? — измърмори домакинът.

Но въпреки това се надигна, за да види какво съдържа пакетът. Когато видя, пребледня, въздъхна „Уф“ и се отпусна назад на стола си.

— Чудно ви е, нали? — извика Флорентина.

Вместо домакинът, отговори домакинята. Тя произнесе много бавно и подчертано:

— Умрели котки не се оставят до чинията с картофи, Флорентина. Изобщо, къде намери... това нещо?

Флорентина, която побърза да увие отново нещото и да го сложи на лавицата, каза:

— Насред улицата в селото. Някой трябва все пак да я погребе. Всеки заслужава да има гроб, дори и да е котка.

На такава липса на всякаква логика едва ли можеше да се противоречи. Затова госпожа Шулце–Нойберг каза толкова меко, колкото й бе възможно:

— Измий си ръцете, дете, и сядай на масата!

И така Флорентина изми ръцете си, макар и не особено грижливо, после седна при другите и показва добрия си апетит.

Домакинът на къщата, известен като човек, който обича да си угажда, този път не хапна нищо повече. А може би така беше добре, защото Флорентина яде за трима.

След като се нахраниха, умрялата котка беше тържествено погребана под един люляков храст. Веднага след това Флорентина изтича у Роза Райбисл, за да обърне жилището на бакалката наопаки.

Тук трябва да отбележим, че градското жилище, в което бе израснала Флорентина, беше подредено красиво и с вкус. Трябва да подчертаем също, че Флорентина притежаваше талант да подреди уютно всяко помещение. Този талант тя сега използваше с много шумотевица и вълнение.

Ставаше тъй, че тъкмо когато госпожица Роза отмерваше внимателно зелен сапун или броеше бавно велиденски яйца от марципан в един плик, Флорентина се втурваше като вихрушка в магазина с нови предложения за обзавеждането: гардеробът трябва да отиде в спалнята, шкафът във всекидневната, а сандъкът с бельо — в кухнята.

Продавачката продължаваше да брои спокойно шоколадовите яйца, обслужваше клиента докрай и казваше:

— Идвам веднага, Флорентина!

След това, с помощта на момичето, избутваше оправнения гардероб в спалнята. Тогава Флорентина отстъпваше няколко крачки назад, а Роза Райбисл трябваше да тика гардероба насам и натам, докато го намести така, както им се харесваше.

До вечерта двете свършиха доста работа и на Флорентина беше позволено да остане още малко у продавачката и сама да си избере нещо за вечеря от магазина. Тя избра:

Кренвириши
Пържена херинга
Буркан компот от сливи
Пълнени маслини
Марципанови яйца със сметана

В осем и половина приятелката ѝ Боби дойде да я вземе и в малката вила тя похапна още нещо за десерт: чиния млечна супа и две пушени херинги.

На другия ден Флорентина още по ранина отиде у продавачката, за да размести останалата част от мебелите. Всичко вървеше като по вода. Към дванадесет часа жилището беше подредено и момичето се върна в малката вила почти навреме за обяд.

Следобеда прекара с Боби на реката. Тя раздаде плика си с храна за птици — разпредели го между две чайки, един дъждосвирец и много, много врабчета. В това време Моника седеше във вилата и заедно с майка си боядисваше велиденски яйца.

Господин Шулце–Нойберг се беше оттеглил в горното помещение. Той също работеше с бои: рисуваше рекламен плакат за кнедли от картофи. Беше изцяло погълнат от работата си.

Така дори не забеляза, че жена му и Моника излязоха на разходка. Също не обърна внимание, че Флорентина се върна, за да вземе негърчето Мари–Хелен. Чу само никакво трополене, което веднага престана да го занимава. За него в момента не съществуваше нищо друго, освен картофените кнедли на син фон.

Че Флорентина се бе ударила в стълбата, така, че и излязла цицина и затова е откачила стълбата и я е опряла до стената, той не можеше и да предположи.

Затова се случи нещо неочеквано и неприятно, когато в шест часа художникът стана, протегна се и нищо не подозирачки, поиск да слезе надолу по стълбата. Главата му беше заета още с картофените кнедли и той не гледаше къде стъпва.

Точно в това време се върнаха жена му и дъщеря му от разходката. Те тъкмо отваряха вратата, когато пред очите им от отвора на тавана се строполи с рев нещо огромно и се просна в краката им.

Госпожа Шулце–Нойберг, която още държеше бравата на вратата, извика уплашена и объркана:

— Ханс, ти ли си?

— Не, това е духът ми — пошепна тъмната купчина на пода.

Но веднага след това падналият изрева:

— Кой от вас, тъпоумните, е откачил стълбата?

— Мисля, че е Флорентина — каза Моника. — СреЩнах я при продавачката и тя разправяше нещо за подутина и за стълбата.

— Пак Флорентина! — изпъшка пострадалият художник.

После събра сили и се изправи. Изглежда, че беше почти невредим. Само дясната ръка го болеше. Той се остави жена му да го опипа, като скърцаше със зъби:

— Водопади от сапунени мехури, строполяване, умрели котки. Как ще свърши това?

Вместо отговор на въпроса му през полуотворената врата влетя нещо подобно на жива метла (дълго и тънко, с чорлава глава), препъна се и „бум“ просна се в краката на господин Шулце–Нойберг.

Беше Флорентина.

Още преди да стане, тя извика:

— Ако искам, мога да живея у продавачката. Знаете ли, госпожица Роза е толкова самотен човек, нали все пак някой трябва да се грижи за нея, особено пък като си помислите, че другиден е Великден; и дойдох да попитам, съгласни ли сте.

— И как още! — изръмжа господин Шулце–Нойберг.

После трепна като убоден, заопипва много внимателно задната част на тялото си и нададе едно болезнено „ааах“.

Флорентина, докато ги заливаше с бликащите новини, стана и го погледна съчувственно:

— Да не сте болен?

— Да, имам морска болест — прътна сърдито художникът и закуцука към умивалника в ъгъла.

— Но какво му е? — попита Флорентина.

— Ядосан е — пошепна Моника и посочи отвора на тавана, където нямаше стълба.

— Да не би да е...?

Моника кимна, а Флорентина отново прошепна:

— О, какъв ужас!

Госпожа Шулце–Нойберг пак си наложи спокойствие и меко каза:

— Събери си багажа, Флорентина, и от утре можеш да се пренесеш у бакалката.

— Чудесно! — извика момичето. — Тя много ще се зарадва. Поръча да ви кажа, че вдругиден всички сте поканени да търсим великденски яйца. Значи и това е уговорено!

(Междувременно, наблюдалният читател сигурно е забелязал, че Флорентина обича да употребява често думичката „значи“.)

Моника прие поканата за търсене на яйца от името на цялото семейство. Господин Шулце–Нойберг изръмжа откъм умивалника.

— Да знаеш, Флорентина, колкото се отнася до мен, ще търся само нания етаж!

ДЕСЕТА ГЛАВА

В КОЯТО ЗА ТРЕТИ ПЪТ СЕ ПРЕНАРЕЖДАТ МЕБЕЛИ, С УВЛЕЧЕНИЕ СЕ ТЪРСЯТ ВЕЛИКДЕНСКИ ЯЙЦА
И В КОЯТО СЕ ГОВОРИ ЗА НЕСПОКОЙНА КРЪВ

Много рано на другата сутрин Флорентина заедно с куфара, заешката кожа и куклата Мери–Хелен се пренесе у бакалката. Никой не би се учудил, ако узнае, че у бакалката също се случиха всевъзможни неща. Кутията със сапун на прах, която се изтърколи в бурето с херингите и превърна саламурата в пяна с кръгчета кромид, съвсем не беше най-лошото.

Но всеки ще се учуди, когато чуе, че госпожица Роза се смееше на всичко това. И затова искаме да я представим малко по-отблизо.

Госпожица Роза беше дундеста и розова като името си. Имаше тънък глас като на малко момиче и бебешки ръчички, сякаш от марципан. В къщата си с магазина тя живееше вече повече от двадесет години сама, а в окръжната спестовна каса беше внасяла спестяванията си необикновено прилежно. За да бъде щастлието ѝ пълно, ѝ липсваше само едно: дъщеря.

И ето че случаят ѝ изпрати в къщата това момиче, което отговаряше точно на желанията и мечтите ѝ. Тъй като госпожица Роза — колкото и невероятно да звуци — обичаше неспокойните хора, за които никога не се знае какво биха могли да предприемат в следващия миг. Тази спокойна, закръглена госпожица, която повече от двадесет години всяка сутрин точно в седем отваряше магазина си, тази петдесетгодишна госпожица, по чиито установени навици човек можеше да си сверява часовника, същата тя жадуваше тайно за вълнение, живот и очарователна неточност.

Навярно това би могло да се обясни с поговорката: Противоположностите се привличат. А може би и по друг начин. Във всеки случай фактът, че беше така, не може да се отрича. А най-щастлива от това беше неуморимата Флорентина.

Обикновено толкова унила, котката Оливия се носеше из къщата като хала, откакто Флорентина беше тук. И в същото време се галеше в

краката на момичето винаги, когато можеше, защото Флорентина беше извънредно щедра с остатъци от сладкиши, с обелки от салам и кори от кашкавал.

Да вмъкнем набързо едно стихотворение от събраните съчинения на Флорентина, за да покажем, че момичето обича котки.

КОТКА И ВРАБЕЦ

*Котака милвам, а той мърка,
очи притворил на балкона.
Един врабец обаче хвърка,
с крило почти о мен се търка,
а после цвърка ми от клона:*

*— Враг, враг си наш — така чирика,
та къса му се чак гласеца. —
Ти галиш котарака, вика,
приятел си му на кръвника,
помагаш му срещу врабеца!*

*Ей, врабчо, стига толкоз кряска,
че човката ти ще пресипне.
Задържам аз, макар и с ласка
котака да не ви опраска,
а ти чирикай, че да рипне...*

Но стига толкова за отношението на Флорентина към котките. А сега да се върнем при госпожица Роза Райбисл.

Нейното жилище бе подредено за трети път след нанасянето на Флорентина. А госпожица Роза помагаше с неизчерпаемо весело търпение. На Великден домът ѝ беше подреден така красиво и уютно, както никога досега.

И слънцето беше благосклонно през онова великденско утро. То разкъса малкото облачета по небето както се разнищва памук и заля

селото и хълмовете с топла златиста утринна светлина.

Когато жителите на Тафернвиз се връщаха от сутрешната литургия в съседното село и минаваха по хълма, видяха пред себе си своето село, окъпано в нови багри. Слънцето и топлият вятър бяха изблизали и последните снежни локви.

В градината на бакалката между яркожълтите цъфнали форзициеви храсти се мяркаше нещо с цвят на марципан. Това беше Флорентина в розовата си плисирана рокля. Тя скриваше велиденски яйца, велиденски гнезда и велиденски зайчета от шоколад.

От време на време се провикваше:

— Трябват ми още три шоколадови яйца!

Или:

— Лявото ухо се счупи. Трябва ми нов заек!

И всеки път Роза Райбисл донасяше в градината с усмивка и търпение желаните шоколадени неща.

Когато семейство Шулце–Нойберг се зададе по селския път, за да участвува в търсенето на велиденски яйца, Флорентина вече грижливо беше скрила всичко. Оставаше ѝ да свърши само едно нещо, а именно да завърже на котката Оливия небесносия панделка.

Да се каже това е по-лесно отколкото да се направи; защото тъкмо този ден котката имаше много голям респект от Флорентина. Но накрая момичето все пак успя да я украси празнично. За съжаление не мина без одраскване. На дясната ръка на Флорентина можеше да се види дълга червена рязка. Но детето не ѝ обърна особено внимание. Много по-интересно бе да се наблюдава как господин Шулце Нойберг търсеше велиденски яйца.

Боби, приятелката на Флорентина, беше първата, която намери нещо. Тя познаваше Флорентина и знаеше, че от нея трябва да се очакват най-невероятните скривалища. Затова се покатери по стълбата, която беше опряна до улука на пералнята.

Горе, в улука, на слънчевата светлина наистина искреще нещо синьо, червено и жълто. Беше гнездо с шоколадови яйца, обвити в станиол.

Останалите скривалища не бяха по-лесни. Господин Шулце–Нойберг каза, че това било най-трудното търсене на велиденски яйца през живота му.

Шоколадово великденско зайче беше пъхнато една къртичина, увito в пергаментова хартия, така че навън стърчеше само върха на лявото му ухо; едно лилаво яйце бе скрито сред малка китка лилави минзухари, така че човек трябваше да се взира, за да го открие, а пълно с бонбони картонено яйце, превързано с панделка, се намираше в пощенската кутия на градинската врата.

Но най-накрая с деликатната помощ на Флорентина всички скривалища бяха открити и натоварено, семейство Шулце–Нойберг се отправи с лакомствата обратно към малката си вила. А Флорентина, както беше развълнувана този ден, съчини една чудата азбука, за която на амбалажната хартия е отбелязано: „Написано в кухнята на Роза Райбисл в неделя, на Великден“.

За да покажем лудешкото настроение на Флорентина, ще вмъкнем стихотворението тук:

АЗБУКА ЗА РЕДКИ ДУМИ

*Редки думи има сума,
редки думи все сме чели.
Който каже рядка дума,
но най-рядка, той печели.
— Хайде, почваме, ей-руп,
Казвам: **авто-мотоклуб**:*

*— Хич не е то нещо рядко:
всеки ще ти отговори,
че там мама или татко
карят курса за шофьори.*

*— Е, добре, но **Архимед**?
Мислиш, че е делва с мед?
— Вече прекаляваш доста:
Архимед е оня с лоста.*

*— С „Б“ ли? Тук те пипнах: **бройлер**!*

Да не мислиш, че е бойлер?
— *Мия се с вода от бойлер:*
ще обядвам печен бройлер!
— *С „Г“ например? Гутаперча!*
— *Не че искам да се перча,*
но не е то рядка дума,
а суровина за гума!

— Какаду? — Това е вид
папагал най-гласовит.
Често бива по-писклив
даже от локомотив.

— „У“ ли? С „У“ ги има сума.
— *Да, обаче рядка дума!*
— *Ум, например. Туй не е ли*
рядко нещо?
Е, спечели...

Нека сега след чудатата азбука на Флорентина да се върнем
отново в малката вила на семейство Шулце–Нойберг.

Там стълбата отдавна вече беше закачена отново, картината на
слончето сияеше в разкошни нови багри без нито едно загрозяващо
петънце, а плакатът с жълти картофени кнедли на син фон, беше
опакован в картонено руло с надпис: Рекламен отдел на фирмата
„Кнедли Майер“, Мьонхаузен, Лебергасе 13.

По време на обеда семейството разговаряше за Флорентина, тъй
като предния ден се бяха получили писмо и колет от майка ѝ от езерото
Гарда.

Майката пишеше: „Радвам се, че дъщеря ми е в толкова спокоен
селски край! Сигурно и тя самата ще стане там по-спокойна.“

— По-спокойна ли! — изпъшка господин Шулце–Нойберг. И
подобно на селяните от Тафернвиз добави: — Ами, ще има да
почекаш!

— Е, не я изкарвай по-лоша, отколкото е — каза жена му. — Със
зла умисъл никога досега не е направила нещо, това трябва да

признаеш, Ханс.

— Разбира се, разбира се! Признавам. Всъщност тя дори е изключително незлобиво дете. Има ангелско сърце, но за съжаление... Той отново изпъшка — за съжаление, дяволски темперамент!

— Училищният лекар казва, че имала кипяща кръв — намеси се Боби.

— Ето, виждаш ли — извика баща и, — значи е вярно. На толкова бесни лудории с течение на времето не може да издържи дори и най-силният вол. Някой ден и тя ще се умири!

Той не можеше да подозира, колко бързо щеше да се сбъдне предсказанието му.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В КОЯТО ПРЕДСКАЗАНИЕТО НА ГОСПОДИН ШУЛЦЕ-НОЙБЕРГ СЕ СЪДВА ПО КАТАСТРОФАЛЕН
НАЧИН И В КОЯТО МНОГО ХОРА ПРЕКАРВАТ ЕДНА БЕЗСЪННА НоЩ

Посред нощ, когато в къщичката вече всичко спеше, се похлопа на вратата и разтревожен глас извика:

— Тук е госпожица Райбисл. Флорентина има тетанус!

Светнаха лампите и само след пет минути, вече облеченияят господин Шулце–Нойберг отвори вратата пред съвсем разстроена бакалка.

Този път той нито пъшкаше, нито мърмореше. Зададе само няколко кратки въпроса:

— Премерихте ли температурата?

— Да, тридесет и девет и осем!

— Сигурни ли сте, че е тетанус?

— Предполагам. От драскотината, която ѝ направи Оливия.

Дланта е много подута, а и цялата ръка нагоре е на червени линии.

— Коя е Оливия?

— Котката ми.

— Ах, да, вярно. Кой лекар е дежурен в неделя?

— Доктор Бойтелбах в Айньод.

— Извикахте ли го вече по телефона?

— Да. Но колата му е повредена. Счупен колянов вал. Затова исках да ви попитам...

— Добре, госпожице Райбисл, тръгвам! — каза господин Шулце–Нойберг.

Когато жена му и дъщерите, сънени и по халати слязоха долу, той вече беше запалил колата си.

Но жена му, която и в най-вълнуващите моменти винаги мислеше практично, извика:

— Чакай!

После донесе опакования в картонено руло плакат с картофените кнедли.

— И без това отиваш в Айньод, можеш да го вземеш — каза тя.
— Моля те, Ханс, телеграфирай на родителите: Дезенцано, Лаго ди Гарда, Италия, хотел „Империал“.

Седнал вече зад волана, той повтори мърморейки:

— Дезенцано, Лаго ди Гарда, Италия, хотел „Империал“.

И се понесе по тесния път към шосето.

В това време жена му се облече и въоръжена с джобен фенер и портативна домашна аптечка се запъти към магазина за бакалски стоки на Роза Райбисл.

Но не стана нужда от аптечната на госпожа Шулце–Нойберг. Първо, самата бакалка имаше добре заредена кутия с лекарства, второ, лекарят пристигна само след половин час. Господин Шулце–Нойберг вървеше след него.

Роза Райбисл беше запалила осветлението в цялата къща. Тя се приближи на пръсти към господата и пошепна:

— Бълнува.

После заведе доктора до леглото, на което седеше госпожа Шулце–Нойберг и държеше здравата ръка на болното момиче.

Споменатият вече доктор Бойтелбах беше едър човек, тежеше близо сто килограма, наближаваше шейсетте, но се радваше на завидно здраве.

Говореше високо, бавно и с подчертано „р“, като трагичен герой от сцена. С това правеше силно впечатление на селяните.

Но този път в първия момент не каза нищо. Премери пулса и температурата и прегледа внимателно лявата длан и лявата ръка. Когато отново се надигна, каза:

— Не е тетанус, а веритабено отрравяне на кръръвта!

— Много опасни ли са веритабелните отравяния на кръвта? — попита бакалката с изплашени очи.

Докато приготвяше инжекции, докторът отговори:

— Веритабено, госпожице, означава истинско. В случая се превежда „надлежно“.

— Значи надлежно отравяне на кръвта! — пошепна Роза Райбисл страхопочтително.

Тя искаше да каже още нещо, но изглежда не ѝ постигна смелост, докато най-накрая все пак много тихо попита:

— Ще издържи ли?

При това се взираше в бледото остро лице, потънало между възглавниците на бели и сини карета.

Флорентина беше отворила широко очи, но очевидно не възприемаше нищо от онова, което ставаше около нея.

Доктор Бойтелбах отговори на тихо изречения въпрос окуражително високо:

— Ако спазвате точно прредписанията ми, не може нищо да се случи, госпожице Райбисл!

После лекарят сложи инжекция на момичето, което госпожа Шулце–Нойберг държеше здраво. Бакалката се беше обърнала настани и бе затворила очи...

Дотогава никой не беше обърнал внимание на онова, което Флорентина тихично говореше в бълнуванията си.

Едва след като направи инжекцията и превърза лявата ръка, лекарят седна до леглото и се опита да поведе разговор с болната.

— Сега ти е необходимо спокойствие, детето ми, чуваш ли? Спокойствие, спокойствие!

— Умрялата котка е на небето и има крила — мърмореше Флорентина. — Сега тя е котка-прилеп, а всички умрели гъльби летят в кръг около нея. Когато умра и аз ще литна с тях.

Бакалката притисна носна кърпичка до устните си. Госпожа Шулце–Нойберг пошепна на лекаря:

— Неотдавна тя бе намерила една умряла котка, а в родния си град е виждала как ловят гъльби, за да ги убиват.

— Тогава бълнуванията ѝ имат прреална основа — каза доктор Бойтелбах и се надигна. — Следователно, нямаме прричина да се страхуваме.

Той каза това преди всичко заради бакалката, която кимаше с влажни очи. Сълзите идваха на очите ѝ толкова бързо, както и смехът на устните ѝ. Когато на излизане забеляза, че под сакото на лекаря се подава краят на горната му риза, тя каза едновременно през смях и хлипане:

— Краят на ризата ви, господин докторе! Мястото му е в панталоните.

— Подобни неща се случват често в бъррзината — отвърна лекарят с достойнство и оправи дрехите си.

Вече на вратата той се обърна още веднъж, вдигна показалец и каза:

— Кръръвта, госпожице Райбисл, е много особен сок! Дррревните гърррци, които не са били глупави хоррра, са делели човешките темпераменти споррред състава на кръвта. Госпожица Флорррентина би трррябвало да се причисли към холеррично-сангвиничната грррупа. Навяррно, когато е здррава, е малко палава.

— Не само малко — каза господин Шулце–Нойберг.

— Значи съм пррав — установи доктор Бойтелбах със задоволство. После даде на бакалката наредждания за лечението на болната, попита дали са уведомени родителите, съобщи, че ще дойде отново на другия ден и накрая се качи в колата, за да го откара господин Шулце–Нойберг през светлата звездна нощ обратно в Айньод...

Госпожа Шулце–Нойберг също отиде с тях. Каза, че сега и без друго не би могла да заспи.

Бакалката седя до сутринта край леглото на Флорентина, като държеше здравата ръка на болното дете и бдеше над неспокойния му сън.

Самото момиче узна едва след известно време какво се бе случило през тази нощ.

Но то сигурно се е запечатало в паметта му, тъй като на опаковъчната хартия под дюшека има стихотворение, което Флорентина вероятно е съчинила доста време след боледуването си. Но то показва какво впечатление ѝ е направила отзивчивостта на нейните приятели.

Нека да преминем към стихотворението.

ЖИВИЯТ ТЕРМОМЕТЪР

*Когато ми се случи да се разболея,
не ще е нужно термометър да ми турят,
зашото вече проверих една идея
да меря градусите с по-особен уред.*

*Ако край мен се застоява тате с мама,
не значи, че животът ми виси на косъм,
обаче значи също, че и грешка няма:
температурата е тридесет и осем.*

*Към тридесет и девет идват братовчеди
на болния да донесат цветя и радост,
последвани от състрадателни съседи —
по двама, общо взето, падат се на градус.*

*Така че стане ли ми още по-горещо,
разбирам, че живакът се е вдигнал доста
нагоре нейде към четиридесет и нещо,
щом има в стаята ми близо двайсет госта.*

*След туй отново всички много са заети
и никой вече не надниква в мойта стая.
То значи тридесет и шест и пет десети.
Съвсем нормално, значи. Ставам да играя...*

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

В КОЯТО ДОКТОР БОЙТЕЛБАХ ОЩЕ ВЕДНЪЖ СЪЧИНЯВА СТИХОТВОРЕНIE И В КОЯТО ВСИЧКО, АМА НАИСТИНА ВСИЧКО СВЪРШВА БЛАГОПОЛУЧНО

Във вторник след Великден малка червена кола спря пред смесения магазин в Тафернвиз. Господинът на кормилото изглеждаше изморен и унил. Дамата до него скочи, преди още колата да бе спряла напълно, хвърли поглед към табелата в синьо и бяло и след миг вече се озова в магазина, който беше празен.

Над главата си тя чу тънък момичешки глас и след това мъжки бас, който говореше бавно, високо и с подчертано „р“. През полуутворената врата вдясно видя стълба.

Решително се заизкачва нагоре. Сега чуваше разговора по-ясно.

Басът тъкмо казваше:

— … пррразбирам, Флоррентина. Аз също намирам смесените магазини особено прривлекателни. А за да те поррразвлека, написах стихотворрение за тях.

— Специално за мен? — изписка тя.

Точно така: специално за теб! — потвърди басът.

После продължи:

— Може би госпожица Рроза ще може да го пр прочете. Написано е на машина.

Дамата в коридора въздъхна облекчено като чу звънливия момичешки глас. Така ѝ олекна, че спря за миг. При това не можеше да се въздържи да не чуе по-нататък разговора, който се водеше зад вратата. Той я интересуваше. И затова просто остана там, където беше.

Чу как госпожица Роза отначало отказваше, обаче след малко все пак започна да чете бавно стихотворението със звънливия си момичешки глас:

Реклама за смесен магазин.

— Това сме ние — прекъсна я щастливо чуруликане, а дамата, която слушаше в коридора, беше обзета от особено чувство при думите „Това сме ние“.

Сега басът каза:

— Разбира се, дете, това сте вие. Но нека да чуем първо стихотворението до края, нали?

— Извинете — каза Флорентина.

И сега госпожица Роза можеше да прочете стихотворението на спокойствие:

РЕКЛАМА ЗА СМЕСЕН МАГАЗИН

*Не ще узнае в пълен смисъл
какво се назва аромат,
ако човек не е мирисал
дюкян на село, а не в град.
Пред входа му, покрай коприва
и край магарешки бодил
уханието си разлива
лехичка с розов карамфил.
Така и вътре над варела
с оливия или оцет
се носи мириз на канела
примесен с дъх на пчелен мед.
Сушени сливи, телевизор,
галоши, шипков мармалад,
бутилка ром — бълбукащ извор
на чуждоземен аромат.
И мишка като Мики Маус
едва ли може се съвзе,
ако попадне в тоя хаос
какво по-първо да гризе.*

*Без ред е всичко, но изглежда,
че важното на тоя свят
не е светът да се подрежда,
ами да има аромат...*

Дамата в коридора запази спокойствие и след като стихотворението беше прочетено. Тя чу възторжените викове на Флорентина и как госпожица Роза каза, че господин докторът бил „хений“.

Все пак госпожицата добави, че за котката не било точно така. Тъй като тя наричала котката си винаги с името Оливия.

— Но го изговаряш съвсем различно — почна да ѝ обяснява Флорентина. Някой път съскаш и казваш: Оливия! А някой път смучеш името като бонбон и шепнеш: О — лиии — виии — ааа! Също като майка ми, когато ме вика. Ядосана ли е, пъхти: Флорентина! Но когато е в добро настроение, шепти ласкаво: Флорентинче!

Сега за първи път дамата в коридора стана неспокойна. Не можеше да се реши дали да почука на вратата и да влезе, или тихо да поеме обратния път.

Тя беше освободена от необходимостта да вземе решение, когато някой от магазина извика нагоре високо: „Има ли тук хора?“ Беше мъжът ѝ.

Сега трябваше да продължи напред, независимо дали желаеше, или не. Затова тя пристъпи много шумно, като че ли току-що се беше качила по стълбата и почука с дясната ръка на вратата, зад която беше чула гласовете.

Докато сваляше мрежестите си ръкавици, вратата се отвори.

Пред нея застана Роза Райбисл и каза:

— Ей сега идвам. Извинете, че не ви чух веднага. Имам болно дете в къщи.

Непознатата жена се усмихна:

— Аз съм майката на болното дете!

— Ах — възклика изненадано бакалката. — Заповядайте, влезте.

На прага двете жени се измериха една друга с поглед и колкото и да е странно — за щастие се харесаха.

Мълчаливата проверка бе прекъсната от две страни. На коридора се показа башата на Флорентина, а от леглото се чуха нейните викове.

Тя викаше с пълен, здрав и силен както преди глас:

— Мамо, бакалката се казва Роза. И се грижеше за мен докато оздравях. А котката ѝ се нарича Оливия. Докторът написал

стихотворение за нас, много дълго. Той пък се казва доктор Бойтелбах и преди малко пак ми сложи инжекция.

На майката ѝ олекна, когато чу дъщеря си да вика. Това показваше, че Флорентина беше на път да се оправи.

Тя се доближи до леглото, целуна детето си много по-дълго от обикновено и каза:

— Радвам се, че вече си по-добре.

Мъжът ѝ, който в този миг влезе, добави:

— Ако се съди по крясъците ѝ, Флорентина е напълно здрава.

След това също пристъпи към леглото, за да поздрави дъщеря си.

На всичко отгоре сега се появи семейство Шулце–Нойберг — и четиридесета. Бяха им съобщили за пристигането на червената кола. Настипи малко объркане, почти като в заключителна картина на пьеса, в която всички герои се появяват още веднъж. От смущение госпожица Роза не знаеше кой на кого най-напред да представи и в цялата тая бъркотия Флорентина викаше като певица — колоратурно сопрано.

Силният глас на доктор Бойтелбах най-после сложи ред в суматохата.

— Флорентина, почакай с твоите новини за момент — избоботи той. — Трябва най-напред да изясним кой на кого е роднина и познат.

Момичето в леглото наистина замълча и госпожа Шулце–Нойберг се зае да представи всички, което не отне дори и една минута.

Едва бяха привършили ръкостисканията и едва си бяха разменили думите „приятно ми е“ и „да се запознаем“, когато сдържаният с мъка поток от думи на Флорентина отново се отприщи.

— Това са най-добрите приятели на света, които имам — оповести тя. Семейство Шулце–Нойберг ме поканиха: бакалката се грижи за мен докато оздравея, доктор Бойтелбах ме лекува, а вие, мама, татко, вие... сега и вие сте вече тук!

След кратка, неудобна пауза доктор Бойтелбах каза:

— Да, Флорентина, твоите мили родители са пррекъснали заслужената си почивка и са пътували цяла нощ, за да дойдат да те видят!

— Точно това исках и аз да кажа — забеляза Флорентина много по-тихо от обикновено.

За това, че родителите ѝ са дошли толкова бързо от далечното езеро Гарда до Тафернвиз, тя в действителност изобщо не беше помислила. Това, което можеше да учуди други хора, за нея беше най-естественото нещо на света.

Доктор Бойтелбах сега отново взе думата. Тон каза:

— Макаррр, че Флорентина прррескочи опасността, тя трррябва още много да се пази.

— Това е лошо — отвърна бащата на Флорентина замислено. — Тъй като жена ми взе работа за следващите седмици.

И за да поясни добави:

— Аз съм оператор. А жена ми ми помага като асистентка, когато съм в нужда.

— А би трявало по-скоро вие да ѝ помогате, когато има нужда — избуча доктор Бойтелбах.

— Така е, господин докторе — каза бащата, но без да се засмее на шагата.

Застанала по средата на стаята, майката на Флорентина каза:

— При тези обстоятелства трябва да си потърсиш друга асистентка.

— Къде? — попита мъжът ѝ. Той изгледа по ред събраниите в стаята хора — тук мириаше на съзаклятничество. Гледаха го изпитателно.

Толкова добра асистентка като жена си той никога не беше имал. А за работата му една добра асистентка беше от решаваща важност. Но не по-малко важно беше и дали дъщеричката е тежко болна. Той каза колебливо:

— Разбирам, че Флорентина е по-важна в този случай. Но къде да намеря толкова бързо квалифицирана помощница? Те се срещат рядко.

— Колко дълго ще трае работата по филма? — поискава да знае госпожица Роза.

— Четири до пет седмици.

— Тогава — каза бакалката с необичайно висок и за нея самата глас — тогава Флорентина би могла може би през това време да остане при мен.

— Откровено казано, това би било и без друго най-доброто — каза лекарят.

— Чудесно! Нека така да бъде! — извика детето от леглото. — А когато започна да ставам, тук ще холя и на училище. Представете си, тук има само една стая и един учител за всички класове.

— Отскоро са двама — поправи я Боби.

Майката на Флорентина, която с мислите си въобще не беше тук, промърмори:

— Интересно!

Тя наблюдаваше госпожица Роза, а госпожица Роза наблюдаваше нея.

— Струва ми се, че това е разрешение — каза предпазливо бащата на Флорентина.

— Ако не затруднява госпожица Роза — вметна майката. — В края на краищата и магазинът също ѝ е на главата.

— Но това никак не ме затруднява — усмихна се продавачката.

— Тъкмо напротив!

Лицето ѝ сияеше като кръгла червена луна.

С това всъщност разказът свършва след радостната заключителна сцена и ние би трябвало да спуснем завесата. Но бихме желали да не затваряме докрай завесата, за да видим как ще продължи историята. Тя продължава като хубава приказка.

Като бъбреше блажено, цели пет седмици госпожица Роза посвещаваше времето си както на зеления сапун, на сметановите бонбони, на износната бира, така и на храненицата Флорентина. Семейство Шулце–Нойберг трябваше да се върне в града, защото междувременно ваканцията беше свършила. Но в края на всяка седмица идвала в Тафернвиз и посещавала Флорентина.

През така наречените свободни от снимане дни родителите също идвала често в малкото предалпийско село, а след като филмът беше готов, майката отведе Флорентина у дома и предостави печеленето на пари изцяло на мъжа си. Смяташе, че има да се справя с по-важни неща.

И сега завесата се спуска окончателно; защото децата, родителите, градските съветници и продавачите на бакалски стоки, които са я чели, трябва да се върнат при работата си и да се грижат за

домашни упражнения, за синове, дъщери, гълъби, за бира и кисели
краставички. Приятна работа!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.